

คำปรารภ

ตอนเป็นเด็กผมสะดุดใจในหนังสือเล่มหนึ่งที่มีชื่อว่า "เกิดมาทำไม ?" (และเล่มอื่นๆ เช่น "ตัวกู-ของกู, คู่มือมนุษย์, แก่นพุทธศาสนา, ภาษาคน-ภาษาธรรม) ของ พุทธทาสภิกขุ พออ่านจบ ผมได้พบว่า "คนเราทุกคนเกิดมาก็เพื่อพ้นทุกข์ พบสุข และมีค่า ไม่ใช่เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์ ลื่นสุข และไร้ค่า" จากนั้นนั้นจนวันนี้ ๔๐ ปีแล้ว ที่ผมใช้ชีวิตตามแนวทางแห่งธรรม เริ่มวัยรุ่น อายุ ๑๔ ปีบวชเป็นเณรตามใจพ่อแม่ แต่ตัวเองก็สนุก, ๑๘ ปีเป็นครูสอนธรรมะบาลี, ๑๙ ปีเป็นครูใหญ่, ๓๑ ปีก่อตั้ง โรงเรียนไตรสิกขา, ๓๕ ปีจึงลาสิกขา แล้วเลือกอาชีพทำหนังสือ จัดตั้งบริษัทสื่อตะวันออก ทำธุรกิจก่อปัญญา จนบัดนี้ อย่างเข้าวัยชรา รีบออกมาเดินทาง ก่อนจะไปไม่ไหว ก็ด้วยหัวใจดวงเดิม

รวมถึงหนังสือเล่มนี้ที่ผมนำมาจำหน่ายแจกก็เช่นกัน เริ่มจากส่งทางไปรษณีย์ ทูลเกล้าฯ ถวายในหลวง ให้องคมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกรัฐสภา มาก่อนแล้ว จึงนำมามอบให้ด้วยตนเอง แก่ผู้ว่าราชการทุกจังหวัด นายอำเภอทุกอำเภอ ผู้บริหารท้องถิ่น ผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้นำศาสนา ในทุกตำบล ซึ่งมีแต่คนถามว่า จะทำไปทำไม ? ทำแล้วได้อะไร ? ผมก็จะตอบว่า ได้บุญ ได้กุศล ได้ทำให้ตนเองพ้นทุกข์ พบสุข และมีค่า ส่วนว่าจะไปมีค่าแก่ใคร หรือแก่สังคมแค่ไหน ? ก็คงขึ้นกับคนนั้น หรือสังคมนั้นๆ นั่นเองว่า จะมองเห็นค่าหรือไม่ ? ซึ่งหาใช่ธุระของผมอีก อุปมาดั่งกับดวงตะวันที่ส่องแสง ส่องเสร็จก็เป็นอันหมดธุระไป ส่วนแสงจะส่องไปถึงใคร นั้นไม่ใช่ธุระของดวงตะวันเลย

นายตะวัน (อำนวยการ นาคกนิษฐ ป.ธ.๙)

๓ วิกฤติ

สรรพชีวิตกับสรรพสิ่งที่แปรปรวน

วิกฤติ หรือสถานการณ์ที่เลวร้ายรุนแรง ในโลกยุคเรามีมืออยู่ ๓ เรื่อง คือ ๑.วิกฤติจิตมนุษย์ ๒.วิกฤติสิ่งแวดล้อม ๓.วิกฤติทรัพยากร ซึ่งถ้าสังคมมนุษย์แก้ไขไม่ตก มันจะส่งผลบานปลายให้วิกฤติน้อยใหญ่อื่นๆ อีกมากมายเกิดลูกกลมตามมาเป็นปัญหาใหญ่หลวงพ่วงไปทั่วโลก เพราะมันเป็น "วิกฤติตัวแม่" ที่แพร่พันธุ์ให้วิกฤติอื่นๆ ทั้งหมดทั้งสิ้นได้ช่องเกิดขึ้นตาม

๑. วิกฤติจิตมนุษย์

จิตหรือผู้คิด คือพระเจ้าผู้กำหนดชีวิตของมนุษย์ที่แท้จริง จิตของใครคิดแต่ดีก็ทำให้เขาเป็นคนดี จิตของใครคิดแต่ชั่วก็ทำให้เขาเป็นคนชั่ว สังคมก็เช่นกัน เป็นสังคมดีก็เพราะคนส่วนใหญ่คิดดี เป็นสังคมชั่วก็เพราะคนส่วนใหญ่คิดชั่ว

ดีคือไม่เห็นแก่ตัว มีสุขอยู่ได้ภายในใจตนเอง ทำให้รู้จักรักกันและเสียสละแบ่งปันเป็น, **ชั่วคือเห็นแก่ตัว** หาสุขจากเสพคือเที่ยวเก็บเอามาจากสิ่งภายนอก ทำให้มีจิตคิดแต่หวาดระแวงแย่งชิงและเกลียดชังกัน เกิดเป็นสงครามน้อยใหญ่

ทุกวันนี้มนุษย์และสังคมมนุษย์เป็นอย่างไร ? เราทุกคนก็น่าจะรู้อยู่แก่ใจ เรากำลังเผชิญ "วิกฤติจิตมนุษย์" ขั้นรุนแรงที่สุดนับแต่บรรพกาลมา จนชวนให้หวาดเสียวว่า มวลมนุษยชาติอาจจะปั่นป่วนไป เพราะวิกฤติในจิตใจของตนเองนี่กระมัง ?

๒. วิกฤตสิ่งแวดล้อม

ถ้าละความเชื่อทางศาสนา ใครกันแน่เป็นผู้สร้างเรามา ? คำตอบคือ "สิ่งแวดล้อม" อันได้แก่ดิน น้ำ ลม ไฟ (สสารพลังงาน ดวงดาวจักรวาลและเอกภพ) มองในมุมอำนาจ มันคือผู้ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าใครทั้งหมด มองในมุมสมบัติ (ทรัพย์สิน) มันคือสิ่งล้ำค่ายิ่งกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น มันอยู่เราอยู่ มันยับเรายับ สั้นๆ ง่ายๆ

พุทธศาสนา สอนเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือธรรมชาติของสรรพสิ่ง เกิดขึ้นแปรปรวนตั้งอยู่และดับไป ภายใต้เงื่อนไขและอายุของมัน สิ่งแวดล้อมก็เหมือนกัน เพียงแต่อายุของมันเป็นล้านๆปี ยาวนานกว่าอายุของเราเป็นล้านๆ เท่า ต่อให้เราสูญพันธุ์ไป มันก็จะยังมีอยู่ แต่เราจะมิอยู่ได้ ต้องอาศัยมันเท่านั้น ดังนั้น คำว่า "วิกฤตสิ่งแวดล้อม" ที่แท้คือ "วิกฤตของเราเอง" ที่อยู่ๆ สิ่งแวดล้อมนั้นมันเกิดไม่เป็นมิตรกับเรา ซึ่งก็อีกนั่นแหละ พอดูให้ดีๆ ก็เรานี้แหละ เลือกทำตัวไม่เป็นมิตรกับมันก่อน

เช่น เราไปทำลายป่าไม้ ทำให้ต้นน้ำลำธารเหือดแห้งไป ไม่มีไหลตลอดปี เราทิ้งขยะไม่เป็นที่ ทำให้แหล่งน้ำที่มีเพียงน้อยก็พลอยเน่าเสียไป เราจุดไฟเผาโลกโดยประการต่างๆ ทำให้มลพิษแพร่กระจายปะปนในอากาศที่ตนเองจะต้องพึ่งหายใจ

ดังนั้น ที่แท้ธรรมชาติสิ่งแวดล้อมมันก็ได้พิณาสอะไรแค่เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยเท่านั้น มนุษย์เราเองต่างหากที่จะเป็นฝ่ายพังพิณาส เพราะไม่อาจจะมิชีวิตอยู่ต่อไปได้ ภายใต้ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม (นิเวศ) ที่ตนเองบ่อนทำลายมันจนย่อยยับ น่าสงสารก็แต่ลูกหลานที่เกิดมาในภายหลัง จะต้องมารับผลกระทบที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายผู้เห็นแก่ตัวทำไว้อย่างไม่มีทางเลือก.

๓. วิกฤติทรัพยากร

พอเกิดวิกฤติจิตมนุษย์อุปสงค์จึงล้น ผู้คนทั้งอดทั้งอยาก ทำให้สังคมต้องเร่งอุปทานการผลิตเพื่อจะไล่ให้ทัน เช่น เร่งเจาะสูบน้ำมันอันเป็นน้ำรองแผ่นดินขึ้นมาใช้เป็นเชื้อเพลิง ระเบิดภูเขาเพื่อเอาหินมาทำซีเมนต์ บุกรุกทำลายป่าไม้ เพื่อเอามาป้อนโรงงาน เป็นต้น จนขนาดนั้นมันก็ยังไม่เพียงพอ เพราะลืมนึกว่า ทรัพยากรเหล่านี้ มีอยู่มากพอจะใช้เลี้ยงดูประชากรทุกคนบนโลก ให้มีหน่ำสำราญไปอีกนานนับแสนล้านปี แต่มันก็ยังไม่พอต่อความต้องการทะยานอยากอันไม่มีที่สิ้นสุดของคนโลกแม้นคนเดียว ที่นี้เมื่อทุกคนบนโลกเป็นคนโลกเหมือนกันหมด มันก็ยุ่งละสิ ทรัพยากรที่เรามีทั้งที่มากมายมหาศาลมันก็ไม่พอ เพราะแต่ละคนก็อยากเอาทั้งหมด เรื่องสลดก็ไปเกิดกับสิ่งแวดล้อมดังกล่าว เรื่องน่าเศร้าก็คือตัวเราแต่ละคนนั่นเอง ที่ก็ไม่มีการหาความสุขที่แท้จริงได้แม้สักคนเดียว และเรื่องน่าอนาถคือทายาทลูกหลานที่ต้องเกิดมาอาศัยบนโลกใบนี้ที่ปู่ย่าตายายและพ่อแม่ของตนล้างผลาญมันจนยับเยิน เกินกว่าเขาจะพากันอยู่อาศัยต่อไปได้อีก ตอนนี้อย่างพอมีเวลา ถ้ามุขยหันมาใช้สติและปัญญา ยอมรับความจริง แล้วรีบแก้ไขกันในทันที

รัฐบาลสำคัญที่สุด ถ้าโง่ก็จะก่อวิกฤติกลางโอกาส ถ้าฉลาดก็จะฉวยโอกาสกลางวิกฤติ เช่น ประชาชนบุกรุกป่าหยังซีพ ถ้าโง่ก็มองเห็นเป็นผู้ร้าย ต้องคอยไล่จับไล่ฆ่าอยู่รำไป เป็นวิกฤติกลางโอกาส แต่พอฉลาดก็ฉวยเอาโอกาสกลางวิกฤตินั้นเอง รัฐต้องการป้าประชาชนต้องการที่ทำกิน มาลีเราช่วยกัน ให้สิทธิ (โฉนด) เขาไปเลย แต่มอบหน้าที่ (เงื่อนไข) เขาไปด้วย อาทิจเขาควรเป็นป่าต้นน้ำ ที่ดินที่ได้ไป ต้องปลูกต้นไม้ ๘๐ % นะ มะม่วง ขนุน ทุเรียน ลำไย ฯลฯ ไม่ว่ากัน แต่ต้องเป็นไม้ยืนต้น ที่มีรากลึกซึบน้ำไว้ได้ ไม่กระทบกับต้นน้ำลำธาร เป็นต้น ที่อื่นๆ ก็เช่นกัน แคลลดหลั่นลงไป กระทั่งในพื้นที่ราบก็ควรระบุให้ผู้ครอบครองต้องปลูกต้นไม้ ๒๐ % เป็นอย่างน้อย ก็จะได้ป่าคืนมาแล้ว

๙ โอกาส

มนุษยชาติจะเอาอย่างไร ?

ท่ามกลางวิกฤติก็มีโอกาส ถ้าฉลาดก็จะฉวยเอาโอกาสจากกลางวิกฤติได้ ในที่นี้จะพูดถึง ๙ โอกาส ที่อาจเกิดได้ยากในสถานการณ์ปกติ เช่น "สังคมไม่ยอมรับ" แต่พอเกิดวิกฤติ ผู้คนคิดหาทางออก โอกาสพิเศษในแบบใหม่ๆ หรือแบบแปลกๆ ก็อาจเกิดขึ้นได้ ให้สังคมตัดสินใจว่า "เราจะเอาอย่างไร ?"

๑. จัดระบบชีวิตชนิดใหม่

เพราะระบบชีวิตชนิดเก่า เช่น แบบมีครอบครัวผัวเมีย ที่ครอบครองกันและกัน อาจจะเดินเข้าไปถึงทางตัน เพราะทั้งหญิงทั้งชายต่างเรียกร้องความเสรี นอกจากนี้ ในไม่นานเราคงจะไม่ใช้มนุษย์กลุ่มเดียวบนโลกอีกต่อไป แต่จะมีมนุษย์พันธุ์วิศวกรรม (คนClone) ขึ้นมาอาศัยโลกใบเดียวกัน นอกจากนั้นก็จะมีหุ่นยนต์ (คนCom) มาร่วมอยู่อาศัยบนโลกใบนี้กับเรา อีกกลุ่มหนึ่งด้วย ทำให้รูปแบบชีวิตชนิดเก่า "เอาไม่อยู่" ลองคิดดูกันดีๆ

บางทีระบบชีวิตชนิดใหม่ ที่ไม่ครอบครองกัน อาจจะเป็นคำตอบสุดท้ายขึ้นมาแทน เป็นเรื่องที่ท้าทายสติปัญญาของมนุษย์ในทุกๆ ด้าน เช่น ด้านศาสนา อารยธรรม และกฎหมาย เป็นต้นว่าจะต้องปรับตัวกันอย่างไร ซึ่งถ้าปรับตัวได้ ชีวิตและสังคมเราก็คงไม่เลวร้าย คืออาจกลายเป็นโอกาสในอีกทางหนึ่งก็ได้

๒. รื้อการศึกษาครั้งใหญ่กันทั่วโลก

แค่จะหาเลี้ยงตัวเองให้รอด บวกวิกฤตการณ์โลกที่รุมเร้า รวมเข้ากับรูปแบบชีวิตและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ก็เห็นได้ว่า "การศึกษาแบบเก่าเอาไม่อยู่มานานแล้ว" นับวันผู้คนบนโลกจะดูหมิ่นสถาบันการศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย มากขึ้นๆ เห็นวุฒิการศึกษา เช่น ปริญญา ดอกเตอร์ กลายเป็นแค่ "ขี้เท่อทางอัตรา" เพราะหาสติปัญญาแท้จริงไม่ค่อยจะเจอ เช่น เป็นดอกเตอร์ก็ยังมีคนตายก็ยังมีตัวตาย เป็นต้น

ยังมีคนที่ไม่จบมหาวิทยาลัย แต่กลับคิดหรือผลิตอะไรได้เก่งกว่าดีกว่า เช่น โปรแกรมเมอร์ระดับโลก ศิลปินระดับโลก หรือลูกคนจนที่สร้างตนจนเป็นเศรษฐี ส่วนมากก็ไม่จบปริญญา สะท้อนว่า "การศึกษานอกมหาวิทยาลัยก้าวไปไกลยิ่งกว่า"

ยังไม่นับคำปราชญ์ของปรัชญาเมธี เช่น พุทธทาสภิกขุ ที่ว่า "เป็นการศึกษาหมาทางด่วน" เพราะยิ่งรู้มากก็ยิ่งไร้ศีลธรรม ต่างจากสมัยก่อนที่รู้น้อยแต่มีศีลธรรมมาก ทั้งที่พ่อแม่ปู่ย่าตายาย ต้องเป็นครูฝึกสอนลูกหลานเอง โดยมีพระสงฆ์ช่วยสั่งสอนอีกทาง แต่ก็ทำให้ผู้คนพึ่งตนเองได้ ทั้งยังช่วยเหลือสังคมเป็น ขณะที่บัดนี้ ถึงจบปริญญาที่พึ่งพาตัวเองไม่ได้ แม้จบดอกเตอร์ก็ไม่เจอทางออก ยิ่งรู้มากยิ่งหลงมาก เพราะบวกความหลงความรู้ของตัวเองเข้าไปด้วย และที่แย่ที่สุดคือยิ่งเห็นแก่ตัวอย่างน่ากลัวน่ารังเกียจกันไปเสียหมด จึงควรจะต้อง "รื้อแก้การศึกษาครั้งใหญ่กันทั่วโลก" ส่วนจะทำกันแบบไหน ? ก็ยังจะต้องอาศัยขี้เท่อของดอกเตอร์ศาสตราจารย์กันอยู่นั่นเอง (ถึงยังมีขี้เท่ที่ดอกเตอร์อยู่ดี) เพราะมิมะนั้นสังคมนี้ ก็ช่างมีดมนนัก คงจักต้องพากันฉิบหายวายวอดเป็นแน่แท้ !

๓. โยกเขยื้อนศาสนาให้ทำพิธีจนได้

ความเชื่อทางศาสนามักหยั่งรากลึก จนหลายคนนึกไปว่าไม่มีใครจะไปคัดล้างได้ แต่ในโลกปัจจุบันนับวันศาสนาทุกศาสนา กำลังจะเสื่อมถอยลง (ดูหน้า ๑๕ "เรื่องที่น่าจับตา") ที่ถ้าหากผู้นับถือศาสนา โดยเฉพาะผู้นำศาสนา ไม่รีบปรับตัวที่ให้แก่ทัน บางทีในไม่ช้าไม่นาน ศาสนาอาจกลายเป็นแค่ตำนานให้ลูกหลานเล่าขานว่า แต่ก่อนเก่าโลกของเราเคยมีศาสนา ก็เป็นได้

สาเหตุที่ทำให้ศาสนาเสื่อมลงมี ๒ ปัจจัยใหญ่ๆ คือ

๑. เพราะความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ สามาถหักล้างคำสอนทางศาสนาได้มากขึ้น เช่น เรื่องพระเจ้าและจักรวาล

๒. เพราะผู้นำศาสนาไม่ละกิเลสตัณหา สอนผู้อื่นอย่างแต่ตัวเองกลับประพฤติอีกอย่าง ทำให้ผู้คนรู้สึกเสื่อมศรัทธา

อย่างไรก็ดี บางทีสถานการณ์เช่นนี้ อาจจะเป็นโอกาสให้ศาสนาหันมา "พิสูจน์คำสอน" ของพระศาสดาว่า อะไรที่จริงแท้ เช่น ไตรลักษณ์, อริยสัจ ๔, ปฏิจจสมุปบาท, อิทัปปัจจยตา เป็นต้น อะไรที่อาจไม่จริง (อย่างน้อยๆ ก็ตามความรู้ใหม่ในทางวิทยาศาสตร์) เช่น พระเจ้า ภูติผี โลกแบนและเป็นศูนย์กลางจักรวาล เป็นต้น แล้วจึงเลือกมาสอนเท่าที่จะเกิดประโยชน์แก่สังคมโลกยุคนี้

๔. สร้างสื่อศิลปะให้เราจิตดีงามจริง

ศิลปินผู้สร้างสื่อศิลปะ ธรรมดาทั่วไปก็จะมุ่งตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของศิลปินหรือผู้เสพ มักจะก้าวมาไม่ถึงธรรมะ หรือสิ่งที่ดีงามจริง โดยอ้างว่า เป็นหน้าที่ของฝ่ายศาสนา ไม่ใช่ธุระของศิลปิน ศิลปะส่วนใหญ่ก็จึงยังรับใช้แต่กิเลส

แต่พอโลกเราร้อน ผู้คนร่ำหาศีลธรรมและความสงบเย็น เป็นโอกาสให้เกิดศิลปินสร้างสรรค์หันกลับมาปรับใช้ธรรมะมากขึ้น และมีชื่อเสียงระดับโลก ทำให้ขายผลงานได้ กลายเป็นเศรษฐีไป ก็มาก ศิลปินรุ่นหลังก็เลยอยากทำตาม นับได้ว่าเป็นแสงสว่างท่ามกลางความมืด หรือถึงจะเป็นเพียงแสงริบหรี่ที่ปลายอุโมงค์ก็เถอะ แต่ก็ป็นสัญญาณที่ดีที่น่าจับตามองอย่างยิ่งทีเดียว

เป็นโอกาสที่ศิลปินรุ่นใหม่จะหันมาจับงานศิลปะปรับใช้ธรรมะกันแพร่หลาย ทำให้ธรรมะไม่คร่ำครึอีกต่อไป แต่จะนำตื่นตาตื่นใจกลายเป็นเรื่องเร้าจิตตังามจริงยิ่งขึ้นๆ และโดยส่วนตัว ผมเชื่อว่าศิลปินบวกกับสื่อคือผู้จะนำชนให้ร่วมสร้างโลกใหม่ได้จริงๆ

ศิลปินคือผู้มีศิลปะ แล้วสื่อละเป็นใคร ? ตั้งแต่นี้ต่อไปหาใช่ใครที่ไหน ? ทุกคนแหละเป็นสื่อ ก็แค่ใช้มือถือไอทีเท่านั้น คนธรรมดาสามัญก็ได้กลายเป็นสื่อมวลชนกันไปโดยปริยาย

๕. ฟันพุทธรักษาให้สะอาดยั่งยืน

หากธรรมชาตียังอุดมสมบูรณ์ มนุษยชาติก็มักจะประมาทลืมตัว แต่พอวิกฤตอย่างในปัจจุบัน ผู้คนจำนวนมากก็เริ่มหันมาเห็นความเป็นจริงว่า ธรรมชาติอยู่มาได้โดยไม่มีมนุษย์นับล้านๆ ปี ส่วนมนุษย์เพิ่งจะเกิดมีมาโดยอาศัยธรรมชาติเมื่อไม่นานมานี้เอง และยังจะต้องพึ่งพาอาศัยธรรมชาติตลอดไป ยังไม่ต้องอะไรมาก หากแค่ธรรมชาติวิปริตผิดไปจากเดิม มนุษยชาติก็อาจจะสูญพันธุ์ล่วงหน้ามันแน่ๆ พอเห็นความจริงแท้อย่างนี้ ก็จะเป็นโอกาสให้การกอบกู้ฟันพุทธรักษาได้กลายเป็นเรื่องที่ทุกคนต่างหันมาสนใจให้ความสำคัญ แล้วร่วมมือกันฟันพุทธรักษาให้สะอาดยั่งยืนได้ ทำให้เรื่องยากกลายเป็นง่าย เพราะมีวิกฤตกระตุ้นนั่นเอง

๖. น้อมจิตและปัญญากลับหาธรรมชาติ

มนุษย์ทั่วไปทำตัวเหมือนคนที่วิ่งไล่ตามความสุขที่ตนเองเป็นคนขว้างมันไปไว้ข้างหน้า แม้ไล่ตามทันเก็บมันมาได้ ประเดี๋ยวก็ขว้างมันไปอีก แล้วจึงวิ่งไล่ตามไปเก็บมาใหม่ เป็นเช่นนี้อยู่ร่ำไป เพราะอำนาจอวิชชา ซึ่งนี่คือต้นตอของทุกข์ ปัญหาในสังคมโลก โดยเฉพาะเรื่องธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ที่มาถูกทำลายจนปนเปื้อนไปก็เพราะความหลงผิดเช่นนี้เป็นสำคัญ ถึงกระนั้นในบัดนี้ก็มีผู้คนจำนวนมากเริ่มรู้สึกตัวบ้างแล้วว่า "นี่ไม่ใช่หนทางเลย"

ตัวอย่าง เช่น โจน จันได, มาติน วินเลอร์ ที่ต่างก็หันมาใช้ชีวิตใกล้ชิดธรรมชาติ น้อมจิตและปัญญากลับหาธรรมชาติ จนสามารถเอาชนะทุกข์และสร้างสุขขึ้นได้ภายในจิตใจของตนเอง เป็นแบบอย่างให้เพื่อนร่วมโลกหันมาเอาตามกันมากขึ้นๆ

แม้ในระดับประเทศชาติและสังคมโลกก็เชื่อว่าสักวันหนึ่งเมื่อวัตถุนิยมภายใต้ทุนสมาณย่ไปกันไม่รอดแล้ว ก็คงจะหันมาน้อมจิตและปัญญากลับเข้าหาธรรมชาติอีกจนได้ เพราะมนุษย์ย่อมจะต้องแสวงหาเอาสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตนเองเสมอไป ส่วนว่าจะช้าหรือเร็วแค่ไหน ? ขึ้นอยู่กับสังคมมนุษย์เองว่า จะเอาชนะกิเลสตัณหาแล้วก้าวขึ้นสู่ทางแห่งปัญญาได้จริงๆ เมื่อใด

๗. แบ่งปันทรัพยากรอย่างเที่ยงธรรม

โดยธรรมชาติแท้ไม่อนุญาตให้ใคร หรือแม้แต่สิ่งใดมีมากกว่าผู้อื่นหรือสิ่งอื่น เช่น ปลวกมดช่วยกันหาอาหารมาสะสมไว้ก็เพื่อแบ่งกันกิน ไม่มีตัวไหนที่กักตุนเอาไว้เพื่อตัวเองเลย

สรรพสิ่งในสากลจักรวาลก็ไม่อนุญาตให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดมีมวลหรือพลังงานเกินสิ่งอื่นโดยที่ไม่ถูกถ่ายเทออก เพราะฉะนั้นแล้ว จะเกิดการระเบิดหรือพังพินาศไปโดยประการต่างๆ

แต่ก่อนมาสังคมมนุษย์ลืมนึกถึงความจริงตามธรรมชาติแบบนี้ ก็จึงทำให้ช่องว่างระหว่างเศรษฐี (นายทุน) กับคนยากจน (แรงงาน) ถ่างกว้าง เป็นสังคมที่เหลื่อมล้ำ ซึ่งไร้ความยุติธรรมสิ้นดี เพราะเขาทำนองที่ว่า "มือใครยาวสาวได้สาวเอา" ซึ่งเป็นธรรมดา ที่มือเศรษฐีก็ต้องยาวกว่ามือคนยากจน ก็เลยยิ่งทำให้เศรษฐีก็รวยเอากว่า รวยกับจะเป็นเจ้าของโลก ส่วนทางคนยากจน ที่ก็ยังจนลงๆ จนราวกับไม่มีแผ่นดินจะอยู่ อย่างน่าอนาถ

เรื่องแบบนี้ผู้มีบทบาทคือรัฐบาล ที่ส่วนใหญ่ถ้ายังไม่เกิดวิกฤติการณ์ รัฐบาลก็จะไม่ตื่นตัว หรือมักจะเอื้อประโยชน์ให้กับเศรษฐีไปเสีย เพราะรัฐบาลก็มักจะได้อะไรๆ จากเศรษฐีมากกว่าจากคนยากจน ผลก็เลยทำให้สังคมเลวร้ายยิ่งขึ้น ต่อเมื่อวิกฤติ ก็อาจจะเป็นโอกาสให้ทุกรัฐบาลบนโลก หันมามองความเป็นจริงในข้อนี้ แล้วเลิกถือหางข้างเศรษฐี กลับมามีธรรมะ (ยุติธรรม) แล้วบริหารจัดการสรรแบ่งปันทรัพยากรอย่างเป็นธรรมก็เป็นได้

๘. กำกับการกินเกินใช้เกินให้พอดี

การกินเกินใช้เกินก็ขัดต่อธรรมชาติ ที่สรรพสิ่งต้องพอดี ผู้กินเกินใช้เกินจะเกิดผลเสียแก่ตัวเองนั่นแหละก่อน เช่น เกิดโรค เกิดภาวะความเครียดโดยประการต่างๆ เป็นต้น แล้วยังส่งผลเสียหายไปสู่สังคมโลกด้วย เช่น ก่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรกันอย่างฟุ้งเฟ้อ นำไปสู่การบ่อนทำลายสิ่งแวดล้อมในโลก

ดังนั้น ใครที่กินกินใช้กินก็จัดว่าเป็น "คนบาป" รัฐบาล ที่ยุยงส่งเสริมให้ราษฎรของตนกินกินใช้กินก็เป็น "รัฐบาลบาป" ระบบเศรษฐกิจใดที่ปลูกปั่นให้ผู้คนกินกินใช้กินก็จัดเป็น "ระบบเศรษฐกิจบาป" ซึ่งโดยปกติมนุษย์ก็มักไม่ทราบ หรือไม่เคยใส่ใจ แต่วิกฤติการณ์อาจทำให้ มนุษย์ได้คิด และสังคมโลกได้ทบทวน แล้วชวนกันเลิกกินกินใช้กินมารู้จักความพอดีกันบ้างก็ได้

๙. ทำสิทธิและหน้าที่ให้ดีสมบูรณ์

สิ่งที่ปัญหาทำให้สังคมโลกวุ่นวายมากที่สุดเสมอมา ไม่มีเรื่องใดที่จะหนักหนาไปกว่าเรื่องสิทธิและหน้าที่ของมนุษย์ ที่ในด้านสิทธิ มนุษย์ทั้งโลกก็จะเรียกร้องเอาและใช้อย่างฟุ้งเฟ้อ จนทั้งที่ผลอทั้งที่เจตนาไปล่วงละเมิดสิทธิผู้อื่นกันเต็มไปหมด เลยทำให้โลกวุ่นวาย ส่วนในด้านหน้าที่ มนุษย์ทั้งโลกก็มักผลักระให้ผู้อื่นไปเสีย เกิดมีการเอารัดเอาเปรียบกัน โดยประการต่างๆ เป็นปัญหาไปอีกทาง อย่างที่ไม่เคยแก้ไขกันได้ตก

การเมืองการปกครองก็เกิดขึ้นมาเพื่อหวังจะแก้ปัญหานี้ แต่เอาเข้าจริง (ไม่ว่าจะเป็นสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ หรือเสรีนิยมประชาธิปไตย) ก็ยังแก้ไม่ได้ ซ้ำร้ายการเมืองการปกครองนั่นเอง ก็มักจะถูกครอบงำโดยธรรมชาติไปเสียสิ้น บ้างก็ถูกปล้นด้วยปืน บ้างก็ถูกซื้อด้วยเงิน เกิดเป็นการเมืองการปกครองที่ยุติธรรม เพิ่มความเหลื่อมล้ำโดยประการต่างๆ เข้าข้างหรือเอื้อประโยชน์ แก่คนมีปืน (ทหาร, ข้าราชการผู้มีอำนาจ) หรือคนมีเงิน (นายทุน, เศรษฐี) ไปทำเดี๋ยว ไม่เคยแลเหลียวประชาชนอย่างแท้จริงเลย ทำให้ยังเป็นสังคมที่มีเรื่องสิทธิและหน้าที่ที่ยุ่งเหยิงที่สุด

ดูได้จาก สิทธิในแผ่นดินหรือสิทธิการทำมาหากิน คนมีปิ่นหรือคนมีเงินก็แย่งเอาไปหมด แต่พอเรื่องหน้าที่รับผิดชอบแผ่นดิน เช่น การเสียภาษีให้รัฐก็จะถูกปิดให้เป็นภาระของคนจน หรือขูดรีดเอามาจากคนยากจนนั่นเอง ทั้งที่เขาก็แทบจะหมดสิทธิในแผ่นดิน หรือแทบไม่มีช่องทางการทำมาหากินกันอยู่แล้ว แต่จะหามาเลี้ยงครอบครัวตัวเองก็ยังลำบาก ยังจะต้องมาแบกรับภาษีที่เอาไปบำรุงบำเรอคนมีปิ่นหรือคนมีเงินที่สุขสบายอยู่แล้วให้สุขสบายยิ่งขึ้น คิดดูว่าน่าหดหู่แค่ไหน ? นี่ไม่ใช่วาทกรรม แต่คือสิ่งที่ดำตาดูอยู่โทนโท และยังมองไม่เห็นหนทางว่าเราจะฟันปัญหานี้ไปได้อย่างไร ?

แต่บัดนี้เมื่อโลกเกิดวิกฤติ บวกกับวิถีชีวิตของผู้คนเปลี่ยนไป อีกทั้งยังคาดได้ว่าในไม่ช้า สังคมโลกจะต้องอยู่คละคล้ากัน ทุกคนแท้ (มนุษย์) และคนเทียม (มนุษย์ดัดแปลง, หุ่นยนต์) ทำให้ผู้มีสติปัญญาตื่นรู้หันมาตระหนักว่า ถึงเวลาจะต้อง **"ปฏิรูปสังคมใหม่"** กันอย่างจริงจัง โดยเฉพาะการเมืองการปกครอง ที่จะต้องทำเรื่องของสิทธิและหน้าที่ในหมู่มนุษย์ให้ดีสมบูรณ์ (เพื่อสังคมที่เป็นธรรม) ให้จงได้ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นใน ๒ ทาง คือ ๑. คนมีปิ่นคนมีเงิน (ทหาร, นายทุน) สลดใจสำนึกบาปแล้วปรับเปลี่ยนสังคมเอง โดยสงบ หรือ ๒. คนจน (คนส่วนใหญ่) ทนไม่ไหวลุกขึ้นมาปฏิวัติสังคม โดยสงคราม..

รัฐบาลก็ยังสำคัญที่สุด ที่จะเป็นผู้นำพามนุษย์ข้ามวิกฤติสู่โอกาส ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว อาจไม่จำเป็นจะต้องทำตามที่ผมอภิปรายเสมอไป แต่ท่านมีหน้าที่จะต้องทำให้ดียิ่งกว่าที่ผมเสนอเอาไว้ หากท่านทำได้ก็เป็นรัฐบุรุษ แต่ถ้าทำไม่ได้ (แล้วยังไม่ยอมลาออกไป) ท่านก็กลายเป็นโจร เพราะปล้นเอาโอกาสของคนในชาติไปเสีย แทนที่เขาจะได้ผู้นำดีมาแก้วิกฤติก่อโอกาสอย่างที่เขาควรจะเป็น ก็จะต้องทนเสียโอกาสไปกับท่านที่เห็นแก่ตัว หากทุกรัฐบาลรู้จักตระหนักในข้อนี้ ก็เชื่อได้ว่า **"สังคมโลกจะดีขึ้น"** วิกฤติการณ์น้อยใหญ่ที่กำลังเป็นไปในโลก ก็จะกลายเป็นโอกาสที่เราได้สร้างชาติและสร้างโลกที่ดีกว่า ยิ่งๆ ขึ้นไป แทนที่วิกฤติจะเลวร้าย ก็อาจจะกลายเป็นแค่เกมสนุกเกมหนึ่งเท่านั้นเอง

ธรรมาธิปไตย

ทางรอดของไทย ทางศิวิไลซ์ของโลก

พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง "อธิปไตย" (แรงบันดาลใจ, แรงจูงใจ, เรื่องที่ปรารถนาเป็นใหญ่) ไว้ ๓ อย่าง คือ

๑. **อัตตาธิปไตย** ทำอะไรก็เพื่อตัวเอง มีตัวเองเป็นแรงบันดาลใจ ปรารถนาตัวเองเป็นใหญ่ แล้วทำ

๒. **โลกาธิปไตย** ทำอะไรก็เพื่อสังคมโลก มีสังคมโลก เป็นแรงบันดาลใจ ปรารถนาสังคมโลกเป็นใหญ่ แล้วทำ

๓. **ธรรมาธิปไตย** ทำอะไรก็เพื่อธรรมะ มีธรรมะเป็นแรงบันดาลใจ ปรารถนาธรรมะเป็นใหญ่ แล้วทำ

ในพระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าทรงตรัสปรารภภิกษุ ๓ รูป ที่มีอธิปไตยต่างกัน แต่ก็ใช้เป็นแรงจูงใจให้ตนเร่งบำเพ็ญเพียร ประพฤติพรหมจรรย์จนบรรลุธรรมผลได้ทั้งหมด

ส่วนในที่นี้หวังชี้ว่า ทุกกิจกรรมของมนุษย์โลกก็ตกอยู่ในอธิปไตยอย่างใดอย่างหนึ่งด้วย ซึ่งควรคำนึง ดังนี้

อัตตาธิปไตย มีได้ แต่ควรต้องกำกับควบคุมไว้ให้อยู่ในขอบเขตแห่งศีลธรรม ไม่ให้ไปก่อกวนก้ำวาล้างละเมิดผู้อื่น หรือไปบ่อนทำลายสังคมโลกให้เดือดร้อนวุ่นวาย

โลกาธิปไตย มีได้ แต่ควรต้องมีสติปัญญามากำกับไว้ไม่ให้เหว ไม่ปลิวไปตามลมปาก ไม่เป็นแบบพวกมากลากกันไป ไม่ให้ความถูกต้อง (ใครก็ตาม) มาอยู่เหนือความถูกต้อง

ธรรมาธิปไตย จำเป็นจะต้องมี และเป็นทีปลอดภัยที่สุด หากมนุษย์และสังคมโลกฝึกฝนตนเองจนเป็นสังคมธรรมาธิปไตย กันได้จริง แต่ละคนก็จะมีสันติสุข ประชาคมโลกก็จะมีสันติภาพ และอย่างนั้นคงยั่งยืน เพราะ **"ธรรมะเป็นอมตะแท้"**

ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวของคนคนเดียว จะเป็นอัตตาธิปไตย ก็ไม่ว่า แค่อำนาจทำให้ตัวเองและคนอื่นเดือดร้อน ถ้าเป็นเรื่อง ของครอบครัวหรือสมาคมญาติมิตร จะเป็นอัตตาธิปไตยไม่ควร จำต้องขยับขึ้นเป็นโลกาธิปไตย แบบเอาใจเขามาใส่ใจเรานั้นเอง แต่ทั้งนี้ ทั้งอัตตาธิปไตย ทั้งโลกาธิปไตย ก็ยังไม่ปลอดภัยอยู่ดี เพราะยังไม่มีหลักประกันว่าจะ **"ถูกต้อง ดี งาม จริง"**

ด้วยเหตุนี้สังคมที่เต็มไปด้วยอัตตาธิปไตย หรือแม้แต่ โลกาธิปไตย ก็จึงมักจะเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ไม่เป็นระเบียบ จนลูกหลานบานปลายกลายเป็นสงครามน้อยใหญ่ไปทั้งโลกก็ได้ ดังนั้น เราจึงไม่ควรจะพอใจหรือหยุดอยู่แค่ที่ธิปไตยทั้ง ๒ นี้ ควรที่จะมีเป้าหมายร่วมกันทั้งแผ่นดินที่จะนำพาสังคมให้ก้าวไป เป็นสังคมธรรมาธิปไตยให้จงได้ เพราะนั่นคือ **"ทางรอดของไทย ทางศิวิไลซ์ของโลก"** ที่เป็นไปได้ ไม่เหลือวิสัยเลย.

ร้อยคำสอนไม่สู้หนึ่งแบบอย่าง ร้อยแบบอย่างไม่สู้สร้างสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อม คือ ธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต รูปแบบสังคมเศรษฐกิจ และการเมือง เป็นคู่ควั่นคล้องของชีวิต สายน้ำไหลคลდეียวไปตามคันคลองคันใด ชีวิตก็ฉนั้นนั้น ย่อมไหลไปตามคันที่สิ่งแวดล้อมกักกันไว้ แม้จะล้นหล่นออกไปได้บ้าง สุดท้ายก็จะไหลกลับลงคลอง วิธีทำให้ชีวิตของผู้คนดีงามจริงอย่างได้ผล ก็จึงหนี ไม่พ้นจะต้องทำสิ่งแวดล้อมอันเป็นคลองชีวิตนี้ให้ดีงามจริงให้ได้ก่อน ที่สังคมเรา เสื่อมทราม ก็เพราะไม่เข้าใจหรือเพราะไม่เอาใจใส่ในเรื่องนี้กันอย่างจริงจังนั่นเอง.

เรื่องที่น่าจับตา

เมื่อผู้คนหันหลังให้ศาสนา

สังคมจะหาศีลธรรมเจอไหม ?

นายคอนราด แอ็กเกตต์ นักวิเคราะห์สถิติประชากร ได้เสนอผลการวิจัยในปี พ.ศ.๒๕๕๓ ใจความว่า รวมทั้งโลก มีผู้นับถือศาสนาคริสต์ราว ๒,๒๐๐ ล้านคน มากอันดับ ๑, ศาสนาอิสลามราว ๑,๖๐๐ ล้านคน มากอันดับ ๒, ผู้ไร้ศาสนา ราว ๑,๑๐๐ ล้านคน มากอันดับ ๓, ศาสนาฮินดูหรือพราหมณ์ ราว ๙๐๐ ล้านคน มากอันดับ ๔, และมีผู้นับถือศาสนาพุทธ ราว ๔๐๐ ล้านคน มากอันดับ ๕ (นอกจากนี้ยังมีศาสนาหรือลัทธิอื่นๆ อีกมากมาย มีผู้นับถือมากน้อยลดหลั่นกันลงไป)

เขาได้คาดการณ์จากการวิเคราะห์ข้อมูลว่า ในอนาคต ผู้นับถือศาสนาอิสลามจะเพิ่มขึ้นแซงหน้าผู้นับถือศาสนาคริสต์ ในขณะที่สถิติผู้ไร้ศาสนาและศาสนาอื่นๆ ยังคงที่หรือเพิ่มขึ้นหรือลดลงเล็กน้อย นับเป็นข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่น่าเชื่อถือมากที่สุด แต่ก็ยังเป็นข้อมูลในทางวัตถุ ที่เข้าไม่ถึงจิตใจจริงๆ อันเป็นเนื้อแท้ของศาสนา และควรเป็นข้อพิสูจนอันเที่ยงตรงว่า "ผู้นั้นๆ นับถือหรือไม่นับถือศาสนาไหนกันแน่ !"

ลองคิดดูทีว่ ถ้าเรานับคนที่แม้ในบัตรประชาชนระบุว่า
 ตนนับถือศาสนานั้นนี้ แต่ในวิถีชีวิตของเขาคิดคำนึงถึงแต่เงิน
 หรือเพลิดเพลินอยู่แต่ในเรื่องกามคุณ ไม่เคยมาใส่ใจในศาสนา
 ที่ตนอ้างว่านับถือ หรือเขาเข้าได้กับทุกศาสนา แบบไม่ถือนั่น
 เป็นจริงเป็นจังในศาสนาใดศาสนาหนึ่ง ประเภทเพื่อนลากไป
 ทางไหนก็ไปกับเขาได้หมด อย่างนี้ว่า "เป็นผู้ไร้ศาสนา" ด้วย
 เราก็คงจะเห็นความเป็นจริงว่า ผู้ไร้ศาสนาแท้จริงแล้วไม่ได้มี
 แค่ ๑,๑๐๐ ล้านคน ตามข้อมูลทางวัตถุ แต่จะต้องคูณด้วย
 ๒ หรือ ๓ เท่า (เป็น ๒,๒๐๐ - ๓,๓๐๐ ล้านคน) เลยทีเดียว
 ในขณะที่ผู้นับถือศาสนาจริงๆ จะลดลงเป็นอันมาก จึงเห็นได้ว่า
 แม้วันนี้ผู้ที่ไร้ศาสนาก็มีมากกว่าผู้นับถือศาสนาแล้วแน่ๆ

ผมขอสารภาพว่า ผมเคยมองกลุ่มคน "ผู้ไร้ศาสนา"
 นี้ว่า เป็นพวกที่ก่อปัญหาให้กับโลก เพราะเห็นว่าเป็นพวกที่
 ไม่มีศีลธรรม แต่บัดนี้ โดยเฉพาะหลังจากที่ "เดินทางทั่วโลก"
 ได้พบปะผู้คนอย่างหลากหลาย ซึ่งก็มีไม่น้อยที่บอกว่าตนเอง
 "ไม่มีศาสนา" อย่างไม่สะทกสะท้าน บวกกับมีเยาวชนคนเก่ง
 ระดับโลก เช่น มาร์ก ซักเคอร์เบิร์ก (คนสร้าง face book)
 ที่ผมติดตาม ก็ระบุตัวเขาเองเช่นนั้น ทำให้ผมเข้าใจคนกลุ่มนี้
 ชัดเจนขึ้น ฟังเหตุผลที่เขาไม่นับถือศาสนามากขึ้น (ศาสนาหา
 ข้อพิสูจน์ไม่ได้ เช่น พระเจ้าสร้างโลก ก็โมโหมเมเอาเองทั้งนั้น,
 นักบวชสุขสบาย เอาบุญมาบังหน้าคำทำไรเกินควร คนนับถือ
 ล้วนแต่ตกเป็นเหยื่อ) ที่สำคัญ ผมได้พบว่า ผู้ไร้ศาสนาเหล่านี้
 ไม่ใช่คนเลวร้าย ที่มีคุณธรรมและศีลธรรม เช่น มีเมตตากรุณา
 ช่วยเหลือผู้อื่นและสังคมอย่างน่าทึ่ง ก็มีอยู่ไม่น้อยด้วย

เลยบัดนี้ผมหมดกังวลกับคนไร้ศาสนาว่าจะก่อปัญหาให้กับสังคมโลก ตรงกันข้ามผมกลับกังวลใจในองค์กรศาสนาและผู้เคร่งครัดศาสนาว่าอาจก่อปัญหาให้กับสังคมโลกเสียเอง เช่น ศาสนาก็กำลังเป็นไปในทางที่ผู้ไร้ศาสนาเขาปรามาสจริงๆ เพิ่มมากขึ้น ศาสนากำลังบ้าวัตถุไปตามกระแสโลกที่คุ้มคลั่ง จนกลายเป็นผู้นำทำลายธรรมชาติเสียเองไปเลยก็มี ศาสนากำลังแตกสามัคคีโจมตีกันไปมา (แม้ในศาสนาเดียวกันศาสนิกแต่ละกลุ่มก็ประณามหยามเหยียดกันเอง) นี่คือความเป็นจริงอยู่ในโลกปัจจุบัน ที่ผมทันสมัยชีวิตอยู่ ได้ทนต์รู้ได้ทนต์เห็น

โดยส่วนตัวแล้ว "ผมศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนา" ตรงที่มีแก่นแท้เป็นสากล ทนการพิสูจน์ได้ แม้แต่ในผู้ไร้ศาสนา ส่วนที่เอาความจริงมาเปิดเผย ก็แค่หวังใจว่า จะได้เห็นศาสนิกผู้นับถือศาสนาพากลับเข้ามาพิจารณาตัวเองบ้าง เผยแผ่ศาสนาอย่างสร้างสรรค์ หยุดการรุกราน เลิกต่อต้านโจมตีกัน ยอมรับนับถือกันอย่างจริงใจ ด้วยสัมพันธไมตรีที่ดีที่งาม ตามรอยของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่มีปณิธาน ๓ ข้อ ๑. ทำศาสนิกให้เข้าถึงสิ่งสูงสุดในศาสนาของตน ๒. ทำความเข้าใจอันดีระหว่างศาสนา ๓. ดึงเพื่อนมนุษย์ออกมาจากวัตถุนิยม ซึ่งสังคมโลกจะทำได้ก็ต่อเมื่อเคารพความแตกต่างระหว่างกัน ให้อิสระผู้คนได้เลือกนับถือหรือไม่นับถือศาสนาตามที่เขาสบายใจ แล้วช่วยกันทำให้ศีลธรรมกลับมา ก่อนโลกาจะพินาศ สร้างชาติ และสร้างโลกให้มีสันติภาพได้จริงๆ มิฉะนั้น "ศาสนาจะมีค่าอะไร ?"

"นี่ก็คือทางรอดของสังคมไทยและทางศิวิไลซ์ของสังคมโลก"

ไม่เห็นแก่ตัว

คือ "หัวใจ" ในทุกๆ เรื่อง ทางศาสนา ถ้าเห็นแก่ตัว ก็ชื่อว่าหล่นศาสนา, ทางสังคม ถ้าเป็นคนเห็นแก่ตัว ก็น่ากลัว น่ารังเกียจ, ทางเศรษฐกิจ ถ้าเห็นแก่ตัวเอาแต่ได้ ก็ไม่มีใครอยากคบค้า, ทางการเมือง ถ้าประชาชนเห็นแก่ตัว บ้านเมืองก็วุ่นวาย ยิ่งผู้นำหรือผู้แทนก็ยังเห็นแก่ตัวอีก บ้านเมืองก็ล่มจม จิบหาย, ดังนั้นไม่ว่าอะไรๆ ก็ไม่สำคัญเท่าการที่เราจะต้องทำให้ผู้คนไม่เห็นแก่ตัว (ถ้าจะเห็นแก่ตัวก็ให้มันน้อยๆ หน่อย)

การนี้อยู่ที่ใคร ? ก็อยู่ที่เรานั่นเอง ! เริ่มจากสอนใจตัว ทำให้เกิดมีขึ้นในครอบครัว แล้วเพื่อแผ่แผ่สังคมยิ่งขึ้นไป

สำหรับองค์กรที่มีบทบาทโดยตรง ได้แก่ องค์กรศาสนา ทุกๆ ศาสนาที่กุมศรัทธาประชาชนเอาไว้ และสถาบันการศึกษา ที่กุมชะตากรรมเยาวชนของชาติ หากทั้ง ๒ องค์กรนี้ทำหน้าที่อย่างเต็มกำลัง ก็มีหวังได้ว่า เราจะโน้มน้าวใจชนหรือสร้างคนในชาติให้เป็นคนไม่เห็นแก่ตัวได้ โดยการปลูกฝังทัศนคติที่ดีงาม เช่นว่า "สบายเป็นบาป ลำบากเป็นบุญ" (เอาแต่สบายสุดท้ายก็เอาเปรียบผู้อื่น, ทนลำบากได้ก็จึงเสียสละเป็น) "รวยหรือจนก็เป็นคนเหมือนกัน" (ยกย่องให้เกียรติกัน ที่ความเป็นมนุษย์ หรือที่ความประพฤติ ไม่ใช่ที่ทรัพย์สินสมบัติ), "ผู้นำหรือผู้แทนคือพระโพธิสัตว์" (เป็นผู้เสียสละ มีสติปัญญา รู้ตื่นเบิกบาน มีปณิธานอุดมการณ์แน่วแน่ และชื่อสัตย์สุจริต) เป็นต้น

เลือกตั้งแบบ ● หม่ หรือเลือกตั้งแบบดั้งเดิมของโลก

ไม่ต้องมีผู้สมัคร ไม่ต้องมีพรรคการเมือง

จะเลือกใครก็ได้ แต่ห้ามเลือกตัวเอง

ห้ามหาเสียง ห้ามหวานล่อมิใครให้มาเลือกตัวเอง

แต่การสร้างผลงาน การบำเพ็ญความดี การมีความเสียสละ

จะเป็นการหาเสียง โน้มน้าวใจชน อยู่ตามธรรมชาติแล้ว

หลักการใหญ่ ลดละตัณหา เพิ่มพูนปัญญา ให้แก่สังคม

แค่ไม่เห็นแก่ตัว ก็ชื่อว่ามีทั้งศีลมีทั้งธรรม (มีศาสนาตามที่ศรัทธาแล้ว)
คนรวย (นายทุน) ที่ไม่เห็นแก่ตัว ก็จะไม่เอาเปรียบแรงงาน ไม่หลอกลวงผู้บริโภค
คนจน (กรรมาชีพ) ที่ไม่เห็นแก่ตัว ก็จะไม่อู้งาน ทำงานจนคุ้มหรือเกินค่าจ้างที่ได้รับ
ข้าราชการ (พนักงานรัฐ) ที่ไม่เห็นแก่ตัว ก็จะซื่อสัตย์สุจริต และคอยรับใช้ประชาชน
รัฐบาล (ผู้บริหารแผ่นดิน) ที่ไม่เห็นแก่ตัว ก็จะซื่อสัตย์สุจริต และรับใช้ประชาชน
รัฐสภา (ผู้แทนราษฎร) ที่ไม่เห็นแก่ตัว ก็จะกำหนดกติกาที่เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม
ตุลาการ (ผู้พิพากษา) ที่ไม่เห็นแก่ตัว ก็จะอำนวยความยุติธรรมโดยปราศจากอคติ
จึงกล่าวได้ว่า “แค่ไม่เห็นแก่ตัว” ก็จะแก้ปัญหาสารพัดให้โลกได้ ไม่มีอะไรที่ซับซ้อน

ปิดใจ ไม่ต้อนรับ

เอาแต่ตั้งคำถาม แต่ไม่พยายามหาคำตอบ !

เกือบ ๑๐ ปี ที่ผมบากหน้าไปขอพบผู้ว่าฯ ทุกจังหวัด นายอำเภอทุกอำเภอ ส่วนใหญ่ไม่ให้เข้าพบ ด้วยเหตุผลไม่ได้ นัดเอาไว้ก่อน หรือเหตุขอเข้าพบมีน้ำหนักไม่เพียงพอ

ส่วน นายก อบต., ผอ.โรงเรียน, และเจ้าอาวาสวัด ทั่วประเทศ ส่วนใหญ่ให้เข้าพบ แต่ก็มากกว่าครึ่ง ที่รีบตัดบท อ้างว่า **ยุ่งงานด้วยประการต่างๆ** แต่ในทางธรรมผมก็สัมผัสได้ว่า เขารู้สึกเหยียดหยามผม จากรูปลักษณ์ที่แต่งตัวมอซอ เหงื่อชุ่มโชกตัว เพราะการเดินทางท่ามกลางแดดร้อน หรือเขาคิดหาดระแวง กลัวผมจะมาหลอกขายสินค้า โดยไม่เปิดใจว่าผมอาจนำเอาสิ่งดีๆ มามอบให้ ด้วยน้ำใจไมตรีก็เป็นได้

เปิดใจ ให้การต้อนรับ

ไม่ตั้งคำถาม แต่พยายามจะทำความเข้าใจ !

ถึงกระนั้นก็ยังมียูไม่น้อย นับร้อยนับพัน (จากผู้นำนับหมื่น) ที่มีคุณธรรมน้ำใจ มีอริยาศัยกว้างขวาง ไม่คับแคบ ต้อนรับสนทนาด้วยความยินดี ซึ่งในทางธรรมผมก็รู้ได้ทันทีว่าบุคคลนี้ **"มีธรรมะ มีความสุข มีความสุจริต อยู่เป็นนิจศีล"** อันกล่าวได้ว่า **"นี่คือผู้นำที่แท้จริง"** (ก็ยังมีอยู่) เป็นความหวังเป็นพลังสังคม และเป็นแสงสว่างในท่ามกลางความมืด

ข้อเสนอ ๓ ข้อ ของนายตุ๋วัน เพื่อลูก เพื่อหลาน และเพื่อโลกที่ยั่งยืน !

ผู้ที่เปิดใจให้การต้อนรับและสนทนาด้วย ถ้าไม่มัวแต่ซักถามความเป็นมาของผม ซึ่งมีสาระน้อยและหาอ่านเอาได้ในเว็บไซต์อยู่แล้ว ก็จะมีโอกาสได้คุยเรื่อง "ข้อเสนอ ๓ เรื่อง เพื่อลูก เพื่อหลาน และเพื่อโลกที่ยั่งยืน" ดังนี้

๑. เรื่องการกอบกู้ฟื้นฟูธรรมชาติทันทีโดยไม่มีข้ออ้าง (เรารักลูกหลานทำงานสะสมทรัพย์สมบัติมากมายเอาไว้ให้เขา แต่เรากลับไม่รักษาธรรมชาติ อนุรักษ์โลกอันร่มเย็น แหล่งน้ำอันใสสะอาด และอากาศอันบริสุทธิ์เอาไว้ให้เขาด้วย คิดดูที่แบบนี้จะเรียกว่า รักลูกรักหลานจริงๆ ได้อยู่หรือ ?)

๒. เรื่องการทำไอทีให้มีธรรมชาติ (ไอทีเป็นของวิเศษที่ทำยากให้ง่าย ทำช้าให้เร็ว ทั้งทางดีและทางชั่ว แล้วแต่คนจะเลือกใช้ทางไหน ? แล้วทุกวันนี้ไอทีถูกใครเอาไปใช้ในทางใดมากที่สุด ? ขณะที่คนดีเอาแต่ขี้เกียจและขี้บ่น คนชั่วกลับขยันและฉวยมันเอาไปใช้ในทางชั่วจนแพร่หลาย ชั่วร้ายเรายังมัวมองแต่ด้านลบ เช่น เห็นพระใช้ไอทีก็จะรู้สึกไม่ดีไปเสีย ด้วยเอาแต่ระแวงว่า ท่านจะใช้มันในทางชั่วเหมือนกับคนทั่วไป ทั้งที่ท่านอาจกำลังใช้มันเพื่อเผยแผ่ธรรมะให้แก่เราและลูกหลานของเราอยู่ก็ได้ หากไม่รีบแก้ไขก็สายไปแล้ว อารยธรรมความดีที่บรรพบุรุษสั่งสมมานับหมื่นปีจะปนเปื้อนไปในร้อยปีนี้)

๓. เรื่องออกแบบการเมืองใหม่ ให้เป็นประชาธิปไตย ที่ถูกต้อง (ไม่มีใครอยากจะได้เผด็จการ เพราะทุกคนปรารถนา สิทธิเสรีภาพอันได้แก่ประชาธิปไตยนั้นอยู่แล้ว แต่ที่ลึกซึ้งยิ่งกว่า คือทุกคนยอมไขว่หาความถูกต้อง ความยุติธรรม ความเท่าเทียม และความสงบสุขด้วย เพราะเหตุนี้ หากยามใดประชาธิปไตย ไม่ถูกต้อง ไร้ความยุติธรรม สังคมเหลื่อมล้ำ เกิดระส่ำระสาย บ้านเมืองวุ่นวาย ไม่สงบสุข ยามนั้นเผด็จการก็จะกลายเป็น ความจำเป็นขึ้นมาได้ ทั้งที่เราก็ไม่ต้องการ ตัวอย่างที่ชัดเจน ไม่ต้องไปหาดูที่ไหน หาได้ที่ประเทศไทยของเรานี่เอง

ความไม่ถูกต้อง เริ่มมาแต่วิธีการเลือกตั้งแบบมีผู้สมัคร และมีพรรคการเมือง ที่เราไปเอาอย่างฝรั่งมา ซึ่งต่างก็เห็นๆ กัน อยู่ว่า มีแค่คนรวยเท่านั้นที่ลงสมัคร และมักอ้างว่า ไม่มีใครห้าม คนจน แต่ทุกคนก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ถึงคนจนลงสมัครก็ไม่มีทางชนะ เพราะการแก่งแย่งแข่งขันมันต้องใช้เงิน ก็เลยทำให้มีแค่คนรวย เพียงฝ่ายเดียวที่มีสิทธิ์เข้าสภา กฎหมายที่ออกมาก็จึงหมกเม็ด เอื้อประโยชน์แก่คนรวยอยู่ร่ำไป รัฐบาลที่จัดตั้ง ก็เป็นรัฐบาล ของคนรวยเพื่อคนรวย เปิดโอกาสคนรวยให้รวยเอาๆ ปิดโอกาส คนจนให้ยิ่งจนลงๆ เป็นสังคมที่เหลื่อมล้ำ และอยุติธรรมกันสุดๆ เมื่อเป็นเช่นนี้มีหรือที่สังคมจะไม่วุ่นวาย สุดท้ายก็ต้องถึงทางตัน แบบที่สังคมไทยเผชิญอยู่ ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะหาทางออกกันเจอไหม? ในทีนี้ก็เป็นอีกหนึ่งข้อเสนอเพื่อให้สังคมเจอทางออกนั้น

ผมขอเสนอว่า ให้เราเลิกวิธีการเลือกตั้งตามแบบฝรั่ง ที่มีผู้สมัครมีพรรคการเมืองนี้เสีย แล้วหันกลับไปใช้วิธีเลือกตั้งแบบเก่าที่เราใช้มาแต่ดั้งเดิม คือแบบไม่ต้องมีผู้สมัคร ไม่ต้องมีพรรคการเมือง เช่น เลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านกำนันในสมัยเก่าก่อน และหากย้อนกลับไปไกลถึงในพระไตรปิฎก ก็พบเรื่องพระราชามหาชนสมมต" ที่ก็ไม่ต้องมีผู้สมัคร ไม่ต้องมีพรรคการเมือง ผู้คนส่วนใหญ่เห็นใครสมควรก็สมมตกันขึ้นมา ทำให้ได้คนเก่ง คนดีคนที่เสียสละแท้และเป็นที่ยอมรับของผู้คนจริงๆ

ขอฝากให้ศาสตราจารย์ดอกเตอร์ที่มีอยู่กันเต็มโลกแล้ว โปรดหันมาช่วยกันคิด ทำอย่างไรให้ในสภาสะท้อนสังคมแท้ได้จริง เช่น ถ้าสังคมแท้ มีคนจนมากกว่าคนรวย ในสภาก็ควรมีคนจนมากกว่าคนรวยด้วย สังคมแท้จำเป็นต้องปรารถนา "ปรัชญาเมธี" ในสภาก็ควรมีปรัชญาเมธีอยู่ด้วย ซึ่งวิธีฝรั่งหมดหวังแล้ว เนื่องจากคนจนก็ไม่ลงสมัครตั้งแต่แรก เพราะไม่มีเงินดังกล่าวนายิ่งปรัชญาเมธี ผู้มีใจรักสงบ ก็แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมาสมัคร เพราะวิธีฝรั่งแม้ยังจะเรียกว่า "แข่งขัน" แต่ในสายตาปรัชญาเมธีมันคือ "แย่งชิงกัน" อันน่ารังเกียจอย่างที่สุดอยู่นั่นเอง

หนทางเดียวที่เราจะเชิญเอาบุคคลสำคัญ ๒ กลุ่มนี้ให้เข้าไปมีอำนาจ มีบทบาทในสภาของเราได้ ก็ด้วยวิธีเลือกตั้งแบบดั้งเดิมของโลกนี้เท่านั้น ที่แม้ปัจจุบันก็ทำได้ ง่ายกว่าที่คิด ยิ่งบัดนี้โลกมีไอทีที่ก้าวล้ำ ขอแค่คิดจะทำ ทำได้อยู่แล้ว)

เปรียบเทียบวิธีเลือกตั้งแบบฝรั่งกับแบบดั้งเดิม

แบบฝรั่ง : มีผู้สมัคร

๑. ราษฎรถูกจำกัดสิทธิ์ให้เลือกได้เฉพาะผู้มีหมายเลข (แม้ไร้คุณสมบัติ)
๒. มีช่องโหว่ให้คนเห็นแก่ตัวและทุนสามานย์ (ใช้เงิน) เข้ามาได้ เพราะตั้งโจทย์ผิด (ตั้งแต่แรก) ว่า “ใครอยากเป็นผู้นำยกมือขึ้น ?” เป็นโมหะหรือหลุมพรางทางประชาธิปไตย ที่ทำให้ในสภาจะมีแต่คนรวยเท่านั้น
๓. มีคนเสียเงินและเสียหน้า ก็เลยแตกสามัคคีกัน (ชาติวุ่นวาย)
๔. เป็นสาเหตุแห่งการทุจริตคอร์รัปชัน เพราะลงทุนแล้ว ย่อมจำเป็นให้ออกลอทุนคืน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
๕. ผู้นำทำงานลำบาก เพราะนอกจากเผชิญปัญหาของชาติและของโลกแล้วยังจะต้องรับมือกับคู่แข่งทางการเมืองที่คอยโจมตีใส่ร้ายป้ายสีตลอดเวลา
๖. ลินเปลืองมาก เพราะเลือกตั้งแต่ละครั้ง ลินเปลืองหลายพันล้าน เสียเวลางานของกรรมการอย่างไรผล เช่น คนเป็นครูแทนที่จะสอนนักเรียน กลับต้องเสียเวลามาทำกิจอันไร้ค่า
๗. จะต้องทำแบบรีบเร่ง เช่น ให้เสร็จภายใน ๑ วัน อันย่อมจะสะเพร่า
๘. โดยสรุปก็คือเป็นวิธีที่เอาตมหนำมุสาตาม อุกุศลกรรมก็เลยรุมล้อม (วิธีของสัตว์ เห็นแก่ตัว แย่งชิงแล้วทิ้งกัน)
๙. เป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงน้อยกว่า หรือไม่เป็นประชาธิปไตยโดยสาระ ฯ

แบบดั้งเดิม : ไม่ต้องมีผู้สมัคร

๑. ราษฎรได้ใช้สิทธิขั้นสมบูรณ์ จะเลือกใครก็ได้ (ที่มีคุณสมบัติ)
๒. มีช่องว่างให้คนเก่งคนดี คนที่เสียสละแท้ (แม้ไม่มีเงิน) ก็เข้ามาได้ เพราะตั้งโจทย์ไว้อย่างถูกต้องว่า “ใครเห็นใครสมควรเป็นผู้นำบ้าง ?” เป็นปัญญาหรือแสงสว่างทางประชาธิปไตย ที่ทำให้ในสภามีทั้งคนรวยคนจนปนกันไป
๓. ไม่มีใครเสียเงินและเสียหน้า ก็เลยสามัคคีกัน (ชาติสงบสุข)
๔. ตัดสาเหตุแห่งการทุจริตคอร์รัปชัน เพราะไม่ต้องสมัคร ก็ไม่ต้องลงทุนเลยไม่จำเป็นจะต้องลอกลอทุนคืน
๕. ผู้นำทำงานสะดวก เพราะจะมีเวลา มุ่งแก้ปัญหาของชาติและของโลก เพียงด้านเดียว ไม่ต้องพะวงหน้าพะวงหลังกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง
๖. ประหยัดงบประมาณ เพราะไม่ต้องตั้งกรรมการใหม่ ยกให้เป็นภาระองค์การปกครองทุกระดับรับไปทำ เป็นงานประจำตามหน้าที่อีกงานหนึ่งในเวลาราชการนั่นเอง (ทำได้ไม่ยาก)
๗. ไม่ต้องทำแบบรีบร้อน เช่น ให้เสร็จภายใน ๑ เดือน หรือ ๑ ปี ก็ยังได้
๘. โดยสรุปก็คือเป็นวิธีเอาปัญญา นำสั่งจะตาม กุศลกรรมก็จึงพร้อมพร้อม (วิมลมนุษย์ ไม่เห็นแก่ตัว เลิกแย่งแล้วแบ่งปัน)
๙. เป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงมากกว่า หรือนับเป็นประชาธิปไตยโดยสาระ ฯ

ถ้าเห็นตรงกัน วิธีการไม่ใช่ปัญหา คนมีปัญญาย่อมทำได้ เช่น ยายมา ไร้รู้หนังสือ เดินไป อบต. บอกว่า “มาเลือกตั้งนายก อบจ. (ทั้งประเทศ ให้เวลา ๑ ปี) เจ้าหน้าที่ถามว่า “จะเลือกใครบ้าง ?” แกระบวว่า “นายสละ เก่งดี” เจ้าหน้าที่เสร็จหาประชากรออนไลน์ได้ผลขึ้นหน้าจอแล้วถามกลับว่า “คนนี้ใช่หมอยาย ?” แคตอบว่า “ใช่” เจ้าหน้าที่ย้ำว่า “แน่นอนยาย” แลยืนยันว่า “คนนี้แหละ” เจ้าหน้าที่สั่งพิมพ์ “บัตรเลือกตั้ง” * ซึ่งระบุ ID ผู้เลือก และ ID ผู้ถูกเลือกอย่างชัดเจน (เจ้าหน้าที่โกงไม่ได้) ให้แจกจ่ายทั่วมือ เป็นอันเลือกตั้ง ส่วนช่องโหว่ช่องว่างต่างๆ ที่จะต้องป้องกัน ศาสตราจารย์ดอกเตอร์ที่มีอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองก็ต้องช่วยกันคิด

ข้อเสนอ ๒ ข้อแรก เห็นด้วยอย่างยิ่ง แม้ข้อ ๓ ก็น่าสนใจ แต่ยังคงคาใจอยู่ว่า "มีประเทศไหนที่เขาเลือกตั้งแบบนี้บ้าง ?"

ด้วยความเคารพ (ผู้ถามเป็นดอกเตอร์) อันนี้ก็ขอฝากให้นักวิชาการค้นหาเอาเองเถิดว่า ทุกวันนี้จะยังมีประเทศไหนยังเหลือใช้วิธีนี้อยู่ ในที่นี้พูดได้แต่เพียงว่า มันไม่ใช่วิธีที่ผมคิดเอาเอง หากแต่มีเค้าเงื่อนมาแต่ดึกดำบรรพ์ เช่น มหาชนสมมติในพระไตรปิฎกที่เล่าถึงการเลือกตั้งพระราชาในยุคแรกของโลก ก็เป็นแบบ "ไม่มีผู้สมัคร" คือไม่มีใครเสนอตัวเอง ซึ่งตกทอดมาจนถึงปัจจุบัน สำหรับประเทศไทยเรา เมื่อ ๓๐-๔๐ ปีที่แล้ว การเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านกำนันก็ยังเลือกกันโดยวิธีไม่มีผู้สมัครนี้ ทั้งยังถือด้วยซ้ำไปว่า "คนเสนอตัวเอง เพราะอยากจะเป็นใหญ่เป็นคนนำรังเกียจ" ก็จึงไม่มีใครจะเสนอตัวเองอยู่โดยธรรมดา นี่คือ "รากเหง้า" ของเรา ที่ทุกวันนี้เรากำลังจะล้มเลิกไปแล้ว เพราะหลงไปฉวยเอาวิธีห่วยๆ แบบฝรั่งมาใช้เสียจนชิน

อนึ่ง ที่จริงคำถามนี้ มีฐานะที่ไม่น่าจะตอบ เพราะเป็นคำถามของผู้จ้องตามกันคนอื่นรำไป สำหรับคนมีปัญญาสายตากว้างไกล ต่อให้ยังไม่มีใครทำมาก่อน ถ้าพิจารณารอบด้านแล้ว เห็นว่า เป็นวิธีที่ดี หรืออย่างน้อยก็ดีกว่าวิธีที่ทำอยู่ เขาก็จะทำ ซึ่งดีเสียอีก เพราะจะได้เป็นผู้นำทำก่อนใครในโลก เป็นต้นแบบให้ประเทศอื่นมาเอาอย่างเราบ้าง "ได้เป็นผู้นำโลกสักที"

อันที่จริงแบบฝรั่ง เขาก็ยังได้อยู่ แต่ที่มันวุ่นวายก็เพราะคนมันเห็นแก่ตัว ?

ถ้าเห็นว่าแบบฝรั่งยังได้อยู่ ก็ใช้กันไป ไม่ต้องเปลี่ยน
ต่อเมื่อเห็นว่าแบบฝรั่ง หมดหวังแล้ว หรือเมื่อเปรียบเทียบกัน
เห็นว่าแบบดั้งเดิมดีกว่า (ดังหน้า ๒๔) ก็จึงควรต้องเปลี่ยน
นี่เป็นธรรมชาติ ส่วนที่ว่า "มันวุ่นวายก็เพราะคนมันเห็นแก่ตัว"
ข้อนี้ใครๆ ก็คงไม่เถียง นั่นเป็นอีกภาระหนึ่ง ซึ่งสังคมมนุษย์
จะต้องแก้ไขว่าจะทำกันยังไง ? ให้ผู้คนบนโลกนี้ไม่เห็นแก่ตัว
หรือเห็นแกตัวน้อยๆ เสียสละให้มากๆ ในอดีตเราอาศัยศาสนา
(โดยเฉพาะพระพุทธศาสนาที่สอนเรื่องอนัตตา ความไม่มีตัวตน
จนเห็นแก่ตัวไม่ได้อยู่แล้ว) ช่วยสั่งสอนมนุษย์ แต่มานี้ศาสนา
เสื่อมทรุด เอาตัวก็แทบไม่รอด เราคงจะต้องพึ่งตัวเองเสียแล้ว
เริ่มจากแต่ละคนนั่นแหละ "ต้องไม่เห็นแก่ตัว" ให้งงได้

เห็นด้วยนะ เลือกตั้งแบบฝรั่งหมดหวังแล้ว แต่ก็ยังสงสัย เลือกตั้งแบบดั้งเดิม เมื่อไม่ให้ มีผู้สมัคร แล้วเราจะไปเลือกเอาใคร ?

คำถามนี้ดีที่สุด แต่อย่าหยุดแค่คำถาม ลองพยายาม
หาคำตอบด้วยตัวเองดูสิ ทุกคนบนโลก หากไม่ถูกจำกัดสิทธิ์
ให้เลือกได้เฉพาะผู้มีหมายเลข (ผู้ลงสมัครซึ่งอาจจะไม่ตั้งใจ
หรือไม่รู้จักเอาเสียเลย แต่ก็จำใจหรือเลือกส่งๆ กันไปเท่านั้น)

พอไม่มีกรอบมาปิดกั้น มันก็คือการเปิดกว้างให้ประชาชนได้ใช้สิทธิขั้นสมบูรณ์ของตนจะเลือกใครก็ได้ นี่ไง คือประชาธิปไตยเต็มใบขึ้น ทีนี้ก็มาดูต่อไป ดูที่ใจของตนแต่ละคนนั่นแหละว่า ถ้าเราได้โอกาสอย่างนี้แล้ว "เราจะไปเลือกใคร ?" ผมเชื่อว่าทุกคนบนโลก ไม่ต่างกันหรอก อย่างน้อยๆ ๓ ข้อนี้

๑. ก็ต้องเลือกคนที่ตนรู้จักดีจนเอ่ยชื่อและนามสกุลได้ เพราะวิธีนี้เป็นการเลือกตั้งให้ผู้มีสิทธิไประบุชื่อนามสกุลของคนที่ต้องการเลือกเอาเอง (ไม่ยากเกินไป ทำได้แน่นอน)

๒. ก็ต้องเลือกคนที่หัวอกเดียวกัน เพราะวิธีนี้ที่รังเกียจตัณหา ส่งเสริมปัญญา ซึ่งควรมีข้อห้ามว่า "ไม่ให้เลือกตัวเอง" ดังนั้น ย่อมเป็นธรรมดาโดยสามัญสำนึกที่แต่ละคนก็จะเลือกเอาคนที่มี "หัวอกเดียวกัน" นั่นแหละ แนวโน้มชาวนาเลือกชาวนา แรงงานเลือกแรงงาน ข้าราชการเลือกข้าราชการ ฯลฯ ก็จะมีสูง ซึ่งจะทำให้ผลการเลือกตั้งหลากหลายกระจายไปทุกสาขาอาชีพมากขึ้น ไม่ใช่กระจุกอยู่แต่ในกลุ่มพ่อค้ากลุ่มเดียวเท่านั้น

๓. ก็ต้องเลือกคนเก่งคนดีคนที่เสียสละแท้ ซึ่งตนเองรู้จักดีอยู่แล้ว (ตามข้อ ๑) แน่ๆ ไม่ต้องสงสัย เพราะเป็นธรรมดาเราก็จะต้องเลือกคนที่เก่งกว่าเรา เช่น เราจบ ป.ตรี ก็มีแนวโน้มที่จะเลือกคนจบ ป.โท, ป.เอก เราเป็นคนดีที่เสียสละก็มีแนวโน้มที่จะเลือกคนที่ดีที่เสียสละมากกว่าเราขึ้นไป มีหรือที่เราจะจงใจเลือกเอาคนแย่ๆ ไปเป็นผู้นำของเรา ? (แม้แต่คนชั่วก็มีแนวโน้มที่จะเลือกคนดี เพราะคนดีเท่านั้นที่จะเสียสละเพื่อเขาได้)

ถ้าแบบนี้ก็เห็นด้วยเต็มร้อย แต่ในทางปฏิบัติจะทำได้จริงๆ หรือ ? เช่น จะบัญญัติรัฐธรรมนูญกันอย่างไร ?

ทำได้จริงๆ อยู่แล้ว แค่เห็นตรงกัน วิธีการไม่ใช่ปัญหา ศาสตราจารย์ดอกเตอร์ นักวิชาการ ผู้มีสติปัญญา มีเต็มบ้าน เต็มเมืองก็ช่วยกันคิดสิ ใครเก่งกฎหมายก็ไปคิดเรื่องกฎหมาย ใครเก่งไอที (ซึ่งจะมีบทบาทมาก) ก็ไปคิดเรื่องไอที ใครเก่งการบริหารจัดการก็ไปคิดเรื่องบริหารจัดการ เป็นต้น คนละไม้ คนละมือ มีหรือจะทำไมสำเร็จ สรุปว่าไม่ใช่ปัญหาเลย

หากต้องการให้มีหลักประกันว่า ผู้นำหรือผู้แทนจะต้องเป็นคนเก่งคนดีคนที่เสียสละแท้เท่านั้น ก็กำหนดบทบัญญัติ คุณสมบัติแห่งชาติเอาไว้ว่าผู้จะดำรงตำแหน่งนี้ได้ต้องอย่างนี้ๆ ถ้าไม่มีคุณสมบัติถึงได้รับเลือกมาก็หมดสิทธิ์ หรือใครซื้อสิทธิ์ ซื้อเสียง เช่นจ้างเจ้าหน้าที่รัฐให้เพิ่มคุณสมบัติแถม จ้างผู้คน ให้เลือกตัวเองโดยประการต่างๆ เป็นต้น ให้ถือว่าผิดกฎหมาย อย่างร้ายแรง มีโทษถูกตัดสิทธิ์ทุกตำแหน่งในทางการเมืองไปตลอดชีวิต อย่างนี้เป็นต้น หรือต้องการให้มีหลักประกันว่า ผู้นำ ผู้แทนจะไม่ไปทำอะไรตามแต่ใจตัวเอง โดยไม่ฟังเสียงที่แท้จริงของประชาชน ก็ให้มีแผนพัฒนาประเทศ (ไม่ใช่แค่เศรษฐกิจ และสังคม) ที่ผ่านการลงประชามติ ผู้นำผู้แทนมีหน้าที่เข้าไปทำตามนั้น คือรู้กันอยู่แล้วว่า ประชาชนใช้ให้ไปทำอะไร ?

ถ้าใช้ปัญญา ลดละอารมณ์ มันไม่มีอะไรยาก หากฉลาดถึงที่สุดก็จะสามารถทำให้การเลือกตั้งไม่เป็นแค่พิธีกรรมการเมือง แต่จะเป็นงานวิจัยที่ใหญ่หลวงพร้อมกันไปในตัว เป็นการค้นหานำมาเปิดเผยซึ่งคนเก่งคนดีที่มีอยู่เต็มแผ่นดิน ทำให้ไม่ขาดแคลนคนเก่งคนดี ไม่ใช่แค่ที่จะมาเป็นผู้นำผู้แทนเท่านั้น แต่ไม่ว่าจะงานใดๆ เราก็จะมีคนเก่ง คนดี คนที่มีความสามารถเหมาะสมกับงานนั้นๆ ไว้ให้เลือกใช้มากมาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้นำก็ทำงานง่ายขึ้น

นักการเมืองเก่าและกลุ่มนายทุน อาจเสียเปรียบคนจน แล้วเขาจะยอมหรือ ?

ข้อกังวลนี้มันน่าตลก นักการเมืองเก่าและกลุ่มนายทุน ซึ่งที่แท้ก็พวกเดียวกัน มีหรือจะมาเสียเปรียบคนจน อำนาจเงินก็ยังมีอิทธิพลอยู่ร่ำไป ถึงยังงี้ๆ คนรวยก็ได้เปรียบคนจนอยู่ดี ทั้งเราก็ไม่ได้มีอคติอะไรจะไปลบล้างคนรวยเลย เราก็แค่หาวิธีที่จะทำให้การเมืองเป็นเรื่องของประชาชน ที่ทุกคนเท่าเทียมกัน อันถูกต้องเป็นธรรม เมื่อคนรวยเป็นผู้นำผู้แทนได้ คนจนก็ต้องเป็นได้เช่นกัน เพียงเท่านั้นจะมีปัญหาอะไร ? ถ้ามองใหม่ให้ลึกซึ้งวิธีนี้จะเป็นผลดีแก่ทุกคนบนแผ่นดิน ไม่ว่าจะรวยหรือจน คิดดูที่ถ้าสังคมขาดความยุติธรรม เหลื่อมล้ำกันสุดกู่ จะอยู่กันไปได้อีกกี่วัน ปัจจุบันก็จะลุกเป็นไฟอยู่แล้ว ดังนั้น ถ้าคิดถึงประโยชน์ที่ยั่งยืน ทุกคนก็จะยินยอมพร้อมใจกัน เพราะมันคือวิธีที่ดีที่สุด สัมกับเป็นสังคมมนุษย์ หาใช่เป็นสังคมของสัตว์เดรัจฉานไม่.

เอาละ ตอนนี้เชื่อว่า "ทำได้จริงๆ แน่" แต่คนโกงอาจจะโกงได้ง่ายกว่าเราก็ได้นะ ?

ผมไม่ได้การันตีว่า พอใช้วิธีนี้จะไม่มีการโกง คนคนโกงก็คิดหาโกงอยู่วันยังค่ำ ข้อนั้นนักกฎหมายก็ต้องไปคิดหาวิธีป้องกันให้มันดีๆ แต่ถ้าเปรียบเทียบกัน วิธีฝรั่งที่ยังใช้กันอยู่นี้ก็โกงได้ง่ายกว่า ทั้งถ้าดูให้ดี "วิธีฝรั่งนั้นมันโกงอยู่แล้วแต่ต้น" เพราะมันหมกมุ่นกับนิติและปิดกั้นคนจน ส่วนวิธีนี้มุ่งการแก้ไขที่โครงสร้างให้ทุกคนในชาติมีโอกาสเท่าเทียมกัน ลดอำนาจเงินให้น้อยลง เพิ่มอำนาจธรรมะให้มากขึ้น เป็นสำคัญที่สุด

ตัวอย่างบัตรเลือกตั้ง

บัตรเลือกตั้ง.....(1).....

เลขที่บัตร.....(2).....วัน/เดือน/ปี ที่ออกบัตร.....(3).....
สถานที่ออกบัตร.....(4).....
ผู้ใช้สิทธิ คำนำหน้าชื่อ.....(5).....ชื่อ.....(5).....นามสกุล.....(5).....
ข้อมูลตามบัตรประชาชน [ไอดี].....(5).....
[ที่อยู่].....(5).....
ผู้ได้รับเลือก คำนำหน้าชื่อ.....(6).....ชื่อ.....(6).....นามสกุล.....(6).....
ข้อมูลตามบัตรประชาชน [ไอดี].....(6).....
[ที่อยู่].....(6).....

ข้าพเจ้าผู้ใช้สิทธิมีความประสงค์จะเลือกผู้ได้รับเลือกตามที่ระบุไว้แล้วนี้จริง ด้วยสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ปราศจากการถูกใครโน้มน้าว และได้ตรวจสอบข้อมูลแล้ว เห็นว่าถูกต้องตรงตามความประสงค์ของข้าพเจ้าเองทุกประการ

ลายมือชื่อ.....ลายนิ้วมือ.....ผู้เลือกตั้ง
ลายมือชื่อ.....(.....ตัวบรรจง.....) ข้าราชการผู้รับผิดชอบ
ลายมือชื่อ.....(.....ตัวบรรจง.....) เจ้าหน้าที่ผู้พิมพ์บัตร

คำอธิบายตัวเลข (ในวงเล็บ) 1 และ 2 อัตโนมัติโดยระบบคอมพิวเตอร์ออนไลน์, 3 และ 4 เจ้าหน้าที่ผู้พิมพ์บัตรลงข้อมูลตามความเป็นจริง, 5 เจ้าหน้าที่ผู้พิมพ์บัตรลงไอดีตามบัตรประชาชนผู้ใช้สิทธิ ข้อมูลที่เหลือกก็จะขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ, 6 เจ้าหน้าที่ผู้พิมพ์บัตรลงข้อมูลตามที่ผู้ใช้สิทธิแจ้งจนกว่าระบบอัตโนมัติขึ้นข้อมูลที่เหลือตรงตามที่ผู้ใช้สิทธิต้องการ ยืนยันความถูกต้องตามที่ประสงค์จริง แล้วจึงลงลายมือชื่อรับรองบัตร
หมายเหตุ บัตรที่สมบูรณ์อาจให้มีรูปภาพผู้ใช้สิทธิและผู้ได้รับเลือกปรากฏไว้ด้วยก็ได้ (ระบบคอมพิวเตอร์ออนไลน์สามารถดึงรูปตามบัตรประชาชนมาโดยอัตโนมัติได้อยู่แล้ว)

ประชากรออนไลน์

กุญแจดอกใหญ่ ไขประตูสู่โลกไร้พรมแดน

ประชากรออนไลน์ ถ้าทำให้ดี มันจะเป็นที่สุดของที่สุดในการทำไอทีให้มีธรรมชาติ เพราะจะทำให้ไอทีมีประโยชน์ช่วยสร้างสรรค์ศิลปกรรมจนถึงระดับโครงสร้างทางสังคม ซึ่งถ้าฟังการช่วยกันแชร์ธรรมชาติ (สิ่งดีงามจริง) ผ่านสื่อออนไลน์ต่างๆ อย่างที่ทำๆ กันอยู่นั้นยังไม่ถึง (แต่ก็นับว่าดีแล้ว อย่าเลิกทำ) โดยส่วนตัวนานกว่า ๑๐ ปี ที่ผมเจี่ยหูกอยฟังคนเด่นคนดังที่เป็นศาสตราจารย์ดอกเตอร์จะออกมาพูดเรื่องนี้บ้าง แต่ช่างน่าแปลกใจ (ทั้งในและต่างประเทศ : เสิร์ชหาทางอินเทอร์เน็ต) จนถึงวันนี้ ก็ยังไม่มีใครพูดเรื่องนี้กันบ้างเลย ? ทั้งที่ประชากรออนไลน์ในวงราชการก็ก้าวหน้า มาในระดับหนึ่งแล้ว แคขยับขึ้นมาอีกหน่อย ปล่อยขึ้นบนมือถือ หรือมีระบบให้ ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น ซึ่งถ้าทำดีๆ การทำไอทีให้มีธรรมะก็จะบรรลุผลล้าเลิศ จนถึงระดับปรับโครงสร้างทางสังคมที่เหลื่อมล้ำสุดๆ ให้ยุติธรรมเท่าเทียมกันขึ้นก็ได้

ประชากรออนไลน์ หรือ "โปรไฟล์สากล" กำลังจะกลายเป็นสิ่งสำคัญจำเป็นและเร่งด่วนที่สุดของมนุษยชาติในศตวรรษนี้ ทั้งจะทวีความสำคัญขึ้นไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะในศตวรรษหน้าทีโลกเราไม่ได้มีแค่เรา (มนุษย์แท้) แต่จะมีเพื่อนของเรา (มนุษย์เทียม) เข้ามาอยู่ร่วมด้วย ดังที่เคยกล่าวมาแล้ว นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป **"ข้อมูลเพื่อการรู้จักกัน"** จึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งยวด

ตัวอย่าง เช่น สาวสวยเจอหนุ่มหล่อขอจีบทางออนไลน์ สิ่งแรกที่เธอจะทำในทันที คือเสิร์ชหาโปรไฟล์เกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ เพราะมันคือความปลอดภัยในระดับชีวิตของเธอเลยทีเดียว

แม้ในอีกด้านหนึ่ง ผู้คนอาจจะกังวลว่า ถ้าเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวมากเกินไป ก็อาจจะเป็นอันตราย เสี่ยงต่อความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลเองก็เป็นได้ เช่น ถูกเหล่ามิจฉาชีพขโมยไปใช้ก่ออาชญากรรม นำความเดือดร้อนมาให้ เป็นต้น ก็ตาม

ถึงกระนั้น เพราะมีความสำคัญ จำเป็น และเร่งด่วนที่สุด สังคมมนุษย์ก็จึงจะต้องมาตกลงกันว่า ข้อมูลระดับใดให้เปิดเผยออนไลน์ (เพื่อสังคม) ข้อมูลระดับใดให้เป็นสิทธิ์ส่วนบุคคลที่เจ้าของจะเปิดเผยหรือปกปิดก็ย่อมได้ (เพื่อตัวเอง)

แต่ต่อไปผู้คนบนโลกนี้มีความจำเป็นจะต้อง **"โปร่งใส"** ระดับใดระดับหนึ่ง เพื่อจะให้เพื่อนมนุษย์ไว้วางใจเราได้ จนสุดท้ายก็จะเกิดเป็นค่านิยมขึ้นมาในโลกว่า **ใครมีโปรไฟล์โปร่งใสก็น่าคบ ส่วนใครมีโปรไฟล์ที่อึมครึมคลุมเครือก็ไม่น่าคบ** เลยทำให้ผู้คน โดยเฉพาะผู้สนใจฝึกฝนการเมืองก็จะแข่งขันกันโปร่งใส

สังคมโลกยุคไอที ยิ่งไงๆ มันก็ต้องไหลไปแบบนี้ ที่โลกทั้งใบจะต้องไร้พรมแดน ทำให้โลกอนาคตจะต้องหมดอาณาเขตเส้นแบ่งประเทศเขตแดนจะลบล้างจางหาย วัฒนธรรมประเพณีที่หลากหลายจะหลอมรวมกัน เชื้อชาติจะคละเคล้าเผ่าพันธุ์ ศาสนาจะระคนปนเปกัน จนราวกับไร้ศาสนา ผู้คนที่ประกาศตนเองว่าเป็นผู้ไม่นับถือศาสนาใดเลยจะกลายเป็นคนกลุ่มใหญ่ ทำให้โครงสร้างสังคมโลกมีรูปแบบศีลธรรมแปรเปลี่ยนไป

ในห้วงเวลานี้ ย่อมจะมีบางคน บางชุมชน บางประเทศ บางเชื้อชาติ บางศาสนา ที่ปรับตัวไม่ทัน ก็จะเกิดความกดดัน ทุกข์เครียด จนตีกลับไปอีกทาง เช่น รังเกียจเทคโนโลยีจนเข้าได้มองเพื่อนมนุษย์ที่เปลี่ยนไปด้วยความเกลียดชัง (กระทั่งพ่อแม่ยังฆ่าลูกตัวเองได้ เพียงเพราะเขาไม่เอาตามประเพณี) ถ้าโลกโหดดี ผู้คนที่ปรับตัวไม่ทันเหล่านี้ก็แค่จะมีทุกข์เฉพาะตัวเองไปไม่ได้ก่อความวุ่นวายให้กับใคร แต่หากโลกโหดร้าย เขาอาจจะก่อความวุ่นวายขึ้นมาในโลกโดยประการต่างๆ เช่น การก่อการร้ายน้อยใหญ่ ที่อาจลุกลามบานปลายจนกลายเป็นสงครามโลก

จึงเมื่อเราจะเลือกทางไอทีที่จำเป็นจะต้องมีการอบรมผู้คนให้มีสติปัญญาคู่ไปกับความมีเมตตากรุณาที่เพียงพอ เพราะฉะนั้น โครงสร้างทางสังคมอาจจะพังทลายลง เพราะรับน้ำหนักไอทีที่จุใจมอย่างรุนแรง และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่นนี้ไม่ไหว พูดให้เข้าใจง่ายๆ ก็คือ "จะเลือกเดินทางไอทีที่ต้องมีปัญญา" รีบทำโครงสร้างทางสังคมให้แข็งแรงพอรับน้ำหนักของมันได้

โครงสร้างทางสังคมที่ดีก็คล้ายกับโครงสร้างทางฟิสิกส์ ที่พลังงานต้องกระจายไม่กระจุก ถ้ากระจุกจะระเบิด ทางสังคมก็เช่นนั้น ถ้ากระจุก ไม่กระจาย เช่น ข้อมูล อำนาจ โอกาส หรือทรัพยากร เกิดกระจุกอยู่ในคนกลุ่มน้อย ไม่กระจายไปถึงคนกลุ่มใหญ่ ไม่เท่าไรก็ต้องเช่นหมากัน มีคำปราชญ์ที่น่าคิดว่า "ถักรั่วรอยแล้วไม่รู้จักแบ่งปัน นั่นคือความชั่วช้า, ถ้ามีอำนาจแล้วไม่กระจายโอกาสให้ผู้คนอย่างเท่าเทียม ก็ไม่ต่างจากโจร" คำพูดเช่นนี้ มีใครเข้าใจบ้าง ? ถ้าเข้าใจ ทำไมไม่ช่วยกันแก้ไข ปล่อยให้มันเป็นเช่นนี้อยู่ได้อย่างไร ? "ไม่อายตัวเองหรือ ?"

ถ้ารัฐมีน้ำยา ศาสนามีค่าแท้ และการศึกษาแก้ปัญหาจริง ก็จะต้องแก้ตรงนี้ได้ ทำให้โครงสร้างสังคมโลกพ่อง่ายกระจาย ข้อมูล อำนาจ โอกาส และทรัพยากร อย่างทั่วถึงเท่าเทียมกัน นี่คือหลักการใหญ่ ที่ทุกคนทุกฝ่ายจะต้องเห็นตรงกันให้ได้ก่อน อย่างอื่นเห็นแตกต่างกันได้ แต่เรื่องนี้ต้องเห็นตรงกัน เพราะมันคือ "ความจริงตามธรรมชาติ" อาจจะเรียกว่า เป็นแก่นศาสนา (ความไม่เห็นแก่ตัว) เป็นหัวใจการศึกษา (ความมีสติปัญญาแท้) และเป็นสารรัฐ (ความยุติธรรม) ที่เราจะต้องทำให้สำเร็จ

ประชากรออนไลน์ (โปรไฟล์สากล) หรือระบบกระจายข้อมูล จึงมีความสำคัญมากในโลกยุคต่อไปนี้ อาจจะสำคัญกว่าการกระจายอำนาจที่เรียกร้องกันอยู่ทั่วโลกด้วยซ้ำไป เพราะมันจะเชื่อมโยงส่งผลไปถึงทุกเรื่อง ทั้งเรื่องโอกาส เรื่องทรัพยากร และเรื่องอื่นๆ ก็จะพลอยกระจาย ไม่กระจุก ไปพร้อมกัน

แล้วจะทำกันอย่างไร ? (ให้ชัดเจน ปลอดภัย เข้าถึงง่าย ได้ประโยชน์คุ้มค่า) ข้อนั้นอย่ากังวล เบื้องต้นตกลงกันได้ก่อน อาจจะต้องมีบทบัญญัติรัฐธรรมนูญใหม่ แก้ไขปรับปรุงกฎหมายต่างๆ ตามที่จำเป็น จากนั้น "กระทรวงไอซีที" มีคนทำได้อยู่แล้ว ทุกวันนี้ในระดับองค์กรก็ออนไลน์กันอยู่ เพิ่มความปลอดภัยขึ้นอีกนิด เพิ่มโปรแกรมเสริมเข้าไปอีกหน่อย ก็ปลอดภัยขึ้นมือถือได้ เป็นประชากรออนไลน์ในระดับสมบูรณ์ ที่ทุกคนก็เข้าถึง

หลายคนอาจกังวล แต่หนทางอื่นก็ไม่มี เมื่อเราใช้ไอทีอะไรดี มีประโยชน์ เราก็ต้องรีบทำ เพราะด้านหนึ่งเราก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า คนชั่วช้าเลวทรามเขาก็นำมันไปใช้ในทางทำลายโลกกันอยู่อย่างแพร่หลาย ปราบเท่าไรก็ไม่หมด ทางที่ดีแทนที่จะไปเสียเวลาวิ่งไล่ปราบคนชั่ว (ผู้มีหน้าที่ก็ทำไป) เราควรเอาเวลามาทำความดีแข่งขันให้ขยันยิ่งกว่าเขา "จะไม่ดีกว่าหรือ ?"

ถ้าทำได้อย่างนี้ ไอทีก็จะมีคุณมากกว่าโทษ มีประโยชน์ที่กว้างใหญ่ไพศาล เช่น ด้านการเมืองก็จะเกิดมีวิธีการเลือกตั้งแบบใหม่ ผ่านออนไลน์ โดยมีมือถือ เป็นต้น อันจะเป็นที่เรียกร้องต้องการของประชาชนอยู่แล้ว รวมถึงสิทธิขั้นสมบูรณ์ของผู้คนที่เลือกเอาใครก็ได้ ไม่ถูกจำกัดด้วยหมายเลข เลยไม่ต้องมีผู้สมัคร ไม่ต้องมีพรรคการเมืองอีก ดังนั้น ประชากรออนไลน์กับวิธีเลือกตั้งด้วยสิทธิขั้นสมบูรณ์ดังกล่าวนี้ก็จะวนมาบรรจบกันตามเหตุปัจจัยแน่นอน เพียงแต่จะเกิดขึ้นที่ไหนในโลกก่อนเท่านั้น ถ้าเกิดขึ้นที่ประเทศไทยก่อน "คนไทยก็จะเป็นผู้นำโลก"

ตัวอย่างประชากรออนไลน์ (โปรไฟล์สากล)

ข้อมูล ก. (ตามบัตรประชาชน)

ID.....

ชื่อ.....นามสกุล.....เพศ.....

เกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....ปี.....

ที่อยู่.....

.....

เชื้อชาติ.....สัญชาติ.....ศาสนา.....

กลุ่มโลหิต/รหัสพันธุกรรม.....

ข้อมูล ข. (เปิดเผยตามกฎหมาย)

การศึกษา.....

อาชีพ.....

คุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปุ่มให้คะแนนเลือกตั้ง

ปุ่มแสดงคะแนนเลือกตั้ง

ข้อมูล ค. (เจ้าของข้อมูลเปิดเผยเอง)

{Edit} (แก้ไขได้เฉพาะเจ้าของข้อมูล)

ปุ่มดูข้อมูลเชิงลึก

ถ้าทำกันให้ดี (โปรแกรมเมอร์ทำได้อยู่แล้ว) ประชากรออนไลน์ (โปรไฟล์สากล) นี้ จะเป็นเทคโนโลยีที่ไปส่งเสริมการกอบกู้ฟื้นฟูธรรมชาติให้ง่ายและเร็วขึ้น แก้ปัญหา ธรรมชาติรอบง่าอที ทำให้อิที่มีธรรมชาติถึงระดับโครงสร้างทางสังคมก็ได้ และสุดท้าย จะตอบสนองรองรับกับการเมืองใหม่ ที่ให้ประชาชนได้ใช้สิทธิ์ขั้นสมบูรณ์จะเลือก ใครก็ได้ ทำอำนาจที่กระจุกให้กระจาย สลายความเหลื่อมล้ำ เป็นธรรมเท่าเทียมกัน

ถ้าโลกยังโหดดี

ทางออกนี้ในที่สุดมนุษย์ก็ต้องเลือก

พอปล่อยให้ความโลกลากลงไปทำลายธรรมชาติจนยับเยิน
จนเจียนที่โลกทั้งใบจะอยู่อาศัยไม่ได้อีก ในที่สุดมนุษย์ก็จะหัน
มาร่วมมือกันกอบกู้ฟื้นฟูธรรมชาติเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง
เพราะนี่คือทางออกที่ดีที่สุด ที่สุดท้ายมนุษย์ก็ต้องเลือก

พอปล่อยให้โลกออนไลน์ไซเบอร์ละอะเทอะจนละอะ
จนเจียนที่อารยธรรมซึ่งบรรพบุรุษสั่งสมมานับพันนับหมื่นปี
จะป่นปี้ไปจนไม่เหลือเหลือ ในที่สุดมนุษย์ก็จะหันมาร่วมมือกัน
ทำสงครามไซเบอร์ให้ธรรมชาติชนะธรรมชาติบนเส้นเอ็นจินในใจได้
เพราะนี่คือทางออกที่ดีที่สุด ที่สุดท้ายมนุษย์ก็ต้องเลือก

พอปล่อยให้การเมืองเป็นเรื่องของความโลภ (ใครอยาก
เป็นผู้นำยกมือขึ้น) เปิดช่องให้คนเห็นแก่ตัวและทุนสามานย์
สับโอกาสเข้ามาใช้อำนาจ สร้างสังคมแบบ "ทุน" กับ "ทาส"
ที่เหลื่อมล้ำสุดขีดและขัดแย้งกันแรงลึก จนเจียนที่สังคมโลก
จะลุกเป็นไฟ ในที่สุดมนุษย์ก็จะหันกลับมาพร้อมมือกันกำหนด
รูปแบบการเมืองใหม่ ให้เป็นเรื่องของความเสียสละ (ใครเห็น
ใครสมควรเป็นผู้นำบ้าง) เปิดทางให้คนเก่งคนดีคนที่เสียสละแท้
เข้ามาใช้อำนาจ เปลี่ยนสังคมแบบทุนกับทาสให้กลับมาเป็นไทย
(เป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน) พ้นทั้งจากเผด็จการทั้งจากทุนสามานย์
เป็นประชาธิปไตยเต็มใบแท้ เริ่มต้นจากเลิกใช้วิธีเลือกตั้งเก่า
แบบมีผู้สมัคร (ที่ทำให้มีคนเสียเงินเสียหน้าแล้วแตกสามัคคีกัน)
อันล้ำสมัยนั้นเสีย มาใช้วิธีเลือกตั้งใหม่ แบบไม่ต้องมีผู้สมัคร
โดยราษฎรได้ใช้สิทธิขั้นสมบูรณ์เลือกใครก็ได้ (ซึ่งจะไม่มีใคร
เสียเงินเสียหน้า จึงสามัคคีกัน) อันเป็นวิธีที่ทำได้ ง่ายกว่าที่คิด
เพราะนี่คือทางออกที่ดีที่สุด ที่สุดท้ายมนุษย์ก็ต้องเลือก.

ธรรมดาตามนุษย์ย่อมแสวงหาเอาสิ่งที่ดีที่สุดในตัวเองเสมอไป มนุษย์ฉันใด
สังคมมนุษย์ก็ฉันนั้น เมื่อผมมั่นใจว่า ข้อคิดข้อเสนอของผมเป็นสิ่งที่ดีที่สุดใน
ต่อเพื่อนมนุษย์และต่อสังคมมนุษย์แน่ๆ ที่เหลือผมก็จึงไม่เก็บเอามาใส่ใจ
เพื่อนมนุษย์และสังคมมนุษย์จะเอาตามข้อคิดข้อเสนอของผมหรือไม่ ?
ก็เป็นเรื่องของเพื่อนมนุษย์และสังคมมนุษย์จะใช้สติปัญญาเลือกเอาเอง

หากโลกไม่โศคร้าย

สังคมจะคลี่คลายไม่ทำลายกันและกัน

อีกไม่ช้า "เสาไฟฟ้าจะบอกลาโลก" คิดดูว่า ถ้าแต่ละบ้านผลิตพลังงานใช้เองได้ ทั้งยังเป็นพลังงานสะอาดด้วย โทรศัพท์แบบมีสายก็หมดความจำเป็น เพราะแบบไร้สายมีโครงข่ายทั่วถึงสายระโยงระยางที่ขวางตารกหน้าบ้านก็จะค่อยๆ อันตรธานหายไปทีจริงทุกวันนี้ ก็ทำได้แล้ว เพียงแครอเวลาให้ "โรงงานไฟฟ้า" ได้คุ้มทุนเสียก่อน (คิดแล้วเศร้า คุณเจริญ วัดอักษร ไม่น่าถูกฆ่าตายเพียงเพราะเขาต่อต้านโรงงานไฟฟ้าที่ก่อกวนเวลาจะเลิกเลย)

อีกไม่ช้า "ปิโตรเลียมก็จะลาจากโลกด้วย" คิดดูว่า ถ้าธรรมาอุตสาหกรรมมีพลังงานอื่นที่ดีสะอาดและประหยัดกว่า ซึ่งว่ากันว่านักวิทยาศาสตร์สามารถทำได้แล้ว รอแค่ห้วงเวลาการเปลี่ยนผ่านเท่านั้นเอง ดังนั้นธุรกิจค้าน้ำมันจะต้องไปถึงทางตันแน่ๆ และจะส่งผลให้ "แขกค้าน้ำมัน" ซึ่งเป็นคนรวยจะรุกรานเจ้าถิ่นเจ้าของที่ดินเกษตรในประเทศที่ยากจน เพื่อให้ตนอยู่รอดในโลกหลังยุคน้ำมัน นับเป็นเรื่องที่สำคัญอันสังคมมนุษย์จะต้องเตรียมรับมือ ทำอย่างไรไม่ให้เกิดสงคราม ก้าวข้ามสังคมเขตแดนไปสู่โลกอนาคตที่จะหมดอาณาเขตได้เรียบร้อย แบบถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน

อีกไม่ช้า "มิตรใหม่ก็จะมา ศาสนาก็อาจจะลาไป" คิดดูว่า ถ้าโลกนี้ ไม่ได้มีแค่มนุษย์ดั้งเดิมอีกแล้ว แต่มนุษย์พันธุวิศวกรรม (คนโคลน) และมนุษย์วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (คนคอม) ก็จะมาอยู่ร่วมโลกกับเราด้วย สังคมโลกจะต้องเตรียมอะไรเอาไว้รองรับบ้างเพื่อบริหารความแตกต่างไม่ไห้กลายเป็นความแตกแยก มาเริ่มกันที่เรื่องศาสนา (อันแตกต่างกันมา) จะดีไหม ? แทนที่มัวขัดแย้งกันควรจะหันดูว่า "สังคมโลกที่ผู้คนส่วนใหญ่จะอยู่อย่างไรศาสนานั้นแต่ละศาสนาจะร่วมกันจรโลงโลกได้อย่างไร ?" ก็น่าจะดี.

อนาคตโลกจะหมดอาณาเขต เส้นแบ่งประเทศ เขตคันศาสนา ภูมำวัฒนธรรม กำแพงประเพณี จะไม่มีอีกต่อไป ผู้คนชุมชนรัฐะที่ปรับตัวไม่ได้จะเกิดความวุ่นวายเดือดร้อน และโลกทั้งโลกถ้าไม่เตรียมรับมือเอาไว้หัดี บางทีอาจโศคร้ายถึงกับข้ามผ่านมันไปไม่พ้น จนฆ่ากันบรรลัยสิ้น แต่ถ้าเตรียมรับมือเอาไว้หัดี บางทีนี่คือโอกาสที่มนุษยชาติจะได้ก้าวเข้าสู่โลกยุคกราดรภาพมนุษย์ทั้งผองล้วนเป็นพี่น้องกัน สรรพสัตว์สรรพสิ่งพึงพิงอิงอาศัย อยู่กันไปด้วยสันติและยังยืน

คารมคมคาย ของ นายตะวัน

คำตอบของชีวิต

เมื่อผมแก่ตัวลง ผมรู้วิธีที่จะทำให้ผู้คนพันทุกซ์ แต่ผมก็ไม่อาจจะเอื้อมมือเข้าไปหยิบเอาความทุกข์ออกจากใจให้ใครได้ ผมรู้วิธีที่จะทำให้ผู้คนพบสุข แต่ผมก็ไม่อาจจะยื่นความสุขเข้าไปวางไว้บนหัวใจของใครเลย ผมรู้วิธีที่จะทำให้ชุมชน ประเทศชาติ หรือแม้แต่สังคมโลก หลุดพ้นจากวิกฤติ ก้าวไปสู่โอกาส แต่ผมก็ไร้อำนาจวาสนาที่จะนำพาชุมชนประเทศชาติและสังคมโลกไปสู่ทิศทางที่ถูกต้อง (อย่าว่าแต่นำพา แค่เรียกให้ผู้คนหันมาสนใจผมก็ยังทำไม่ได้) สุดท้ายผมก็ได้แต่ดู และอยู่ไปเฉยๆ

ในทางศาสนาที่ผมอุทิศชีวิตรับใช้มา ท่านพุทธทาสภิกขุ เคยกล่าวว่า "ถ้าศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะพินาศ" ผมก็เฝ้าเอามาคิดต่อหาข้อมูลเพิ่มเติมว่า "วิธีที่จะทำให้ศีลธรรมกลับมาอยู่กับโลกต่อไป มีทางไหนทำได้บ้าง" ถึงวันนี้ ผมก็รู้วิธีที่จะทำให้ศีลธรรมกลับมาอยู่คู่โลกนี้ด้วย แต่ผมก็ไร้บารมีที่จะทำให้วิธีดังกล่าวนี้เป็นจริงได้ เพราะทางเศรษฐกิจ "ผมมีฐานะยากจน" ทางการศึกษา "วุฒิผมก็แค่คร่ำคริ" (แม้โบราณเป็นปริญญาเอก คู่ชาติไทย แต่ในปัจจุบันเขาก็เมินกันหมดสิน) ยิ่งในทางการเมือง "ผมก็ชนคนรากหญ้า" ที่พอจะมีค่าก็แค่เวลาไปเลือกตั้ง

เมื่อเป็นเพียงผู้รู้ แต่ทำอะไรไม่ได้ ผมจึงตัดสินใจหาเอาสุขใส่ตัว โดยการท่องเที่ยวไปทั่วเท่าที่ตัวจะไปได้ "เป็นคำตอบสุดท้าย" ให้กับชีวิตตน ส่วนหนังสือเล่มนี้ (หรือเล่มไหนก็ตาม) ก็มิได้หวังผล แค่จำหน่ายจ่ายแจกด้วยจิตเป็นกุศลเท่าที่ตนจะทำได้ ซึ่งบางทีแม้มิได้หวังผล ถ้าโลกยังโศกดี หรือหากโลกไม่โศกร้าย ผู้อ่านนั่นเอง ที่ร่ำรวย ที่รู้ดี หรือที่มีโอกาสทางสังคมยิ่งกว่าผม อาจเป็นผู้ผลักดันให้มันเป็นจริงขึ้นมาสักวันหนึ่งก็เป็นได้.

คำฝากฝัง

สามเหลี่ยมเขยื้อนภูเขา
ของอาจารย์หมอ (ประเวศ วะสี)
กับสามข้อเสนอนายตะวัน*
อันที่จริงก็เป็นสิ่งเดียวกัน
เพราะ "การสร้างความรู้"

ถ้าไม่สอดคล้องรองรับ
กับธรรมชาติ ก็จะพินาศอยู่ดี
"พลังสังคม" ถ้าโสมมอภัย
ไปกับเทคโนโลยี ที่ตัวเองใช้มันผิด
ก็มีแต่จะก่อวิกฤติ
ปิดโอกาสที่จะกอบกู้ฟื้นฟูโลก

และสุดท้าย "กลไกรัฐ"
ถ้าวิธีเลือกตั้ง (หาผู้นำ) ยังผิด
เหมือนติดกระดุมเม็ดแรกพลาด
เราวยังหวังอะไรได้

ต่อเมื่อกลับไปกลัดกระดุม
เม็ดแรกใหม่ ให้ถูกที่ถูกทาง
นั้นแหละ ทุกอย่างก็คาดหวัง
รวมทั้งการเขยื้อนภูเขา
แบบที่อาจารย์หมอชี้แนะไว้

ก็จึงจะเป็นจริงขึ้นมาได้
นี่คือคำฝากฝังของนายตะวัน
ที่หวังว่าบัลลังก์จะไม่ปิดหูปิดตา

การมคมคาย ของ นายตะวัน

* อ่าน ๓ ข้อเสนอ ของนายตะวัน
ได้ในหนังสือนี้ หน้าที่ ๒๑-๒๓

คำสั่งเสีย

ยามฉันทาย กายกลับ ลาลับโลก

อย่าเศร้าโศก เสียใจ อาลัยหา

นั่นแค่เพียง "รูป" หาย จากสายตา

ส่วนคุณค่า "นาม" คง ยืนยงยาว

คิดถึงฉัน หันหา อัตตาตัว

เห็นดีชั่ว ชอบชัง ยังหนุ่มสาว

เป็นมายา เข้ายั่ว เพียงชั่วคราว

เก็บเรื่องราว ศึกษา คุณค่าคน

ก่อนจะตาย ตามฉัน หันแลโลก

ยุควิโยค ย่อยยับ แส่นสับสน

ลูกหลานเรา เหลือवलัฏ ยังร้อนรน

จะทานทน อยู่ไป อย่างไรกัน

จงร่วมใจ กอบกู้ ฟื้นฟูป่า

เพื่อโลกา ร่มเย็น เป็นสวรรค์

เทคโนโลยี โถมมา อย่าหลงมัน

รู้เท่าทัน ฉวยใช้ ให้เป็นทุน

ถึงยามตาย ตามฉัน อย่าหวั่นไหว

ปล่อย "กาย" ไป ตามกรรม ที่นำพุน

วาง "จิต" วาง ห่วงบาป หาบเอาบุญ

ฉันกับคุณ ก็จะไป เจอปลายทาง ฯ

แต่งเมื่อวันวางวายอายุ ๕๑ ปี

บัดนี้ ทุกสิ่งที่ผมทำ ทุกคำที่ผมพูด ที่แท้ มันก็แค่ "เตรียมตัวตาย" เพื่อตัวเอง
จะได้หลับตาลงอย่างสบาย ลูกหลานเหลนโหล่นก็จะได้นิยามไว้เล่าขานเป็น "ตำนาน
ปู่ตะวัน" นอกเหนือไปกว่านั้นหาได้มีอะไรไม่ ! หรือแม้จะมีอยู่ ก็หาใช่ธุระของผมเลย.